

TANIMLA BAKALIM

BİZE DAİR

HOŞ GÖRÜYOR MUYUZ?

BİR MEVSİM OLSAM

**DURSUN GÜRLEK İLE
GENÇLİK DERSLERİ**

**NIHAN KAYA VE YAZMA
CESARETİ**

www.karalamadefteridergisi.com

Karalama Defteri Dergisi'ndeki tüm yazıları, **Öncü İktibas** Dergisi'ndeki alıntı yazıları, **Mor Mürekkep** Dergisi'nde yayımlanan yazıları ve "Yazı Atölyesi" öğrencilerimizin yıl içinde yaptığı çalışmaların tamamını internet sitemizden takip edebilirsiniz.

Hayalden Hayata *Daima ÖNCÜ*

15 TEMMUZ GECESİYDİ VAKİT

27 Mayıs Genç Subaylar İhtilali
22 Şubat, 12 Mart tarihleri
12 Eylül Askeri Müdahalesi
28 Şubat Post Modern Darbesi
Tüm bunların aynıydı hedefleri
Azıcık güçlenince Türkiye ve demokrasi
Askeri ayağa kaldırıp, durdurmak devleti
Darbelerle yıkmak ve kurmak hükümeti
Sayınız geçirdiğimiz onca badireyi
Tarihi bile var, "Türkiye Darbeler Tarihi"
Ama Türkiye değişti, artık değil eskisi
Bakınız ki bu sefer, tutmadı hedefleri:
15 Temmuz gecesiydi vakit
Ortalık karıştı, haykırdı sakit
Köprüde tanklar, gökte uçaklar
Meclisin önünü kapattılar
Bir avuç kadar kalles cuntacı
Darbeye kalkışmıştı, ne acı
Anlaşılmıştı melunların amacı
Hemen bitireceklerdi işlerini
Ama bir şey vardı hesap etmedikleri
Boş sandılar, boş değildi meydan
Minareler şahit oldu, semada ezan
Hainlere engel, duvar örülmüştü halktan
Korkmadan, tereddütsüz, tankın önüne yatan
Üzerlerine ateş açanlara, gözleriyle ateş saçan
Bu vatansever halkın tek amacıydı şehadet
Ya Rabbim! O nasıl bir cesaret
Gözlerini kırpmadan yürüyorlar, cennet istikamet
Elden gitmez bu vatan, kopmadan kıyamet
Dillerde zikir "Bu vatan bize emanet"
Ay yıldızlı bayrağıyla işte böyleydi bu millet
15 Temmuz gecesiydi vakit
Üst aklın kölelerine halk vermedi geçit
Gaziliğe erdi kimisi, kimisi oldu şehit

Türk, Kürt, Alevi, Arap birlik olmuştu
Tekbirlerle, sancaklarla yürüyordu bu kahraman ordu
İşte Ömer Halisdemir, capcanlı bir kahraman
Vurdu hainlerden birini tam alnının ortasından
Eriştiği rütbeyi bize de nasip etse Yaradan
Boşa değildi kardeşlerim, akan oluk oluk kan
Vakti geldiğinde ödüyor borcunu bu vatan
Minareler semaya nakşediyor onca sela
Şükürler olsun, savuşturduk koca bir bela
Davet, üstlerinde üstünden duyulmaz bir seda
Devletin bekası için, olsundu canları feda
Kuşku duymadı kimse, sevdiklerine edip veda
Göreve gittiler, koştular mermi yağın meydana
Sanki göklerden inmişti melekler
Bedir'de, Malazgirt'te, Çanakkale'dekiler
Dinleyin, haykırın, tekbir! Allahuekber!
Tarihte zor görülür böyle sahneler
Görseler tarihten silinir tüm darbeler
Türkiye'm, korkusu zalimlerin, sığınağı mazlumların
Çelik milli iradesi, en hakikisi silahların
Hedefleri istekleri aynıydı Batı denen rezillerin
Netice hoşlarına gitmedi, o perde arkasındakilerin
Eski Türkiye yok, sökmez eski oyunları
Karargahımız artık, olmaz koyunları
Unutmasınlar bu yenilgiyi, 15 Temmuz tarihini
Unutturmayacak Türk nesli, bu müthiş zaferini
Bu millet diz çökmeyecek, bilsin bunu tüm alem
Nefesleri yettikçe, yazacak bunu her kalem

Bilal AYKANAT

ÖN SÖZ

“Bize sözlerimizden çok yüreğimizden anlayan gerek...”

Cahit Zarıfoğlu

İnsanlar her daim bilinme, anlaşılma, anlatma duygularıyla dolup taşı. Anlaşılma, ama nasıl? Susmak ile konuşmak arasına hassas çizgiler çekerek anlaşılmaya çalıştık çoğu zaman ki hiç kolay bir mesele değil... Susmak edeptir dedik, sustuk; ama doğru konuşmayı unuttuk... Elimize kalemi alıp kağıtla buluşturduğumuzda ise yanlış anlaşılmaları silerek sustuk, iki düşünüp bir yazdık. Yüreğimizle yazdık, yüreklerimizi öğrencilere emanet edip kalemleri de onlara teslim ettik. Bu dergimizde kalemi eline alan ve yürek kalelerinin zirvesine diken öğrencilerimiz yerlerini aldı.

Yaşça küçük ama gönlü büyük olan yazarlarımız önce okumaya, hayata, özgürlüğe dair hislerini açtılar dergimizde. Bir tohumu toprağa attılar ve dergimizin büyüüp yeşillenmesine vesile oldular. Sonra şair oldular, hikayeci oldular, denemeci oldular. Onlar yüreklerden yüreklere köprü kuran yazarlar oldular. Öğrencilerimiz yazmayı çok sevdi. Bir çığlık olabilmek için de kendilerini geliştirmeyi ihmal etmediler, okudular, sordular, yorumladılar. Okulumuzda her yıl düzenlenen yazar-şair buluşmalarında konuk ettiğimiz Nihan Kaya'yı ve Dursun Gürlek'i can kulağıyla dinlediler. Yazma cesareti kazandılar, ruh ufuklarını genişlettiler. Sözler uçup gitmesin diye de yazarlarımızla yaptıkları mülakatları dergimiz için derlediler.

Yazar-şair buluşmaları bize bir şeyi de hatırlatmış oldu: Okumanın, dinlemenin yazmadaki önemini.

Bunun yanında yazı atölyemize bir de okuma grubumuzu ekledik. Öğrenciler kitaplarını okudu ve yorumladı, dergi okurlarına farklı kapılar açsın diye de konuşmaları derledi, yayımladı. Böylelikle hem okudu hem yazdı.

Bu sayıda öğrencilerimiz acıyı da yazdı. Hayatlarında ilk defa tattıkları ve son olmasını ümit ettiğimiz acıyı: Darbe Girişimini. Şehitlerimizi, gazilerimizi, o günü, çocukları, kısaca hüznü aktardılar kağıda. Ve dergimize bir dosya sundular.

Dergimizin içeriği dolu dolu. Nitekim ayna tuttuklarımız gençler ve onlar da dolu dolular. Gezilerini, günlüklerini, 'öteki'lerini, 'tanım'larını ve 'ne olmalı ne olmamalı'yı dergimizde paylaştılar. Onlar size yüreklerini açtılar, sizin de yüreğinizle okumanız dileğimizle...

Bu sayının hazırlanma aşamasında yazılarıyla dergimizi şekillendiren Derya Öncü Lisesi'nin tüm öğrencilerine, öğrencilerinin ellerinden tutarak onlara yol gösteren edebiyat grubu öğretmenlerine ve her türlü desteği esirgemeyen Derya Öncü yönetimine teşekkürlerimi sunarım.

Yeni sayılarda, yeni yazılarla, yeni gönüllerle buluşmak ümidiyle...

ABDULHALUK ARLI

EDEBİYAT- SOSYAL ZÜMRE BAŞKANI

Karalama Defteri

Özel Derya Öncü Anadolu Lisesi
Edebiyat Dergisi

Özel Derya Öncü Anadolu Lisesi Adına Sahibi
Haydar Temel / Genel Müdür

Yayın Kurulu

Fatih Özdemir / Okul Müdürü
Fatih Günay / Müdür Yardımcısı
Abdulhaluk Arlı / Edebiyat Öğretmeni
Faruk Kocaman / Edebiyat Öğretmeni
Sinan Güneş / Edebiyat Öğretmeni
Ferda Tıngıroğlu / Edebiyat Öğretmeni
Merve Varlı / Edebiyat Öğretmeni
Arzu Şimşek / Edebiyat Öğretmeni
Elif Feyza Dinç / Öğrenci
Zehra Betül Tayfur / Öğrenci
Zehra Adaş / Öğrenci
Zeynep Korkmaz / Öğrenci
Zeynep Özkan / Öğrenci

İnceleme Kurulu

Fatih Günay
Faruk Kocaman
Sinan Güneş
Ayşe Şipşak

Redaksiyon

Faruk Kocaman
Sinan Güneş
Ferda Tıngıroğlu
Merve Varlı

Görsel Seçimi

Arzu Şimşek
Faruk Kocaman

Grafik & Tasarım, Mizanpaj

Cihat Emrullah Şimşek
Arzu Şimşek

Baskı ve Cilt

Ege Reklam ve Basım Sanatları San. Tic.Ltd. Şti.
Esatpaşa Mah. Ziya Paşa Cad. No:4/1
34704- Ataşehir/İSTANBUL
Tel:02164704470 Faks:0216 472 8405
www.egebasim.com

Yerel Süreli Yayıncıdır.

*MEB, Sosyal Etkinlikler Yönetmeliğinin ilgili maddelerindeki esaslar dikkate alınarak hazırlanmıştır.

© Haziran 2017

04

BİZE DAİR
HER ŞEYE DAİR

05

DÜŞÜMDEKİ DÜNYA
ZEHRA ADAŞ

06

YAĞMURUN GETİRDİKLERİ
ELİF FEYZA DİNÇ

08

TAŞLI YOLLARDAN SAFRANBOLU'YA
R.SİNEM KARAKUŞ-AYŞENUR ALKAN

10

TARIK TUFAN VE KİTAPLARI ÜZERİNE

12

GÜNLERİM
RANA ELİF KURNAZ

14

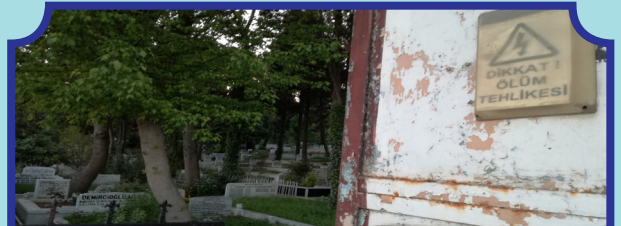
KÜRESEL ISINMAYA HER AÇIDAN BAKIŞ
HASAN AKYILDIZ

15

DOĞU
ZEYNEP KORKMAZ

16

ÖLÜM TEHLİKE MİDİR?

17

HOŞ GÖRÜYOR MUYUZ?

18

HUZURUN İNSANLARA BÜRÜNMESİ
SEMİHA ZEYNEP ÖZKAN

19

TECRÜBESİZİN HİTÂBİ
YAĞIZ SİRAC YAZGAN

20

KIRMIZIYLA PEMBE DOSTTUR ASLINDA
ZEHRA ADAŞ

21

KATİL SİZSİNİZ
GÜL EMİYYRA YILDIZ

22

NE OLMALI / NE OLMAMALI

24

DUR SUN GÜRL EK İLE GENÇLİK
DERSLERİ

26

BİR MEVSİM OLSAM

28

NECİP FAZİL'İN "BU YAĞMUR" ŞİİRİNDEN
HİKAYE SÜZMELERİ

29

ŞUURALTIM PATLAMIS BİR BOMBA GİBİ
BİLAL AYKANAT

30

ÖTEKİ KALEMLERDEN

32

NİHAN KAYA VE YAZMA CESARETİ

34

TANIMLA BAKALIM

36

RÖNESANS'IN MERKEZİNDE
SEDA ÇIBIKCI-ELİF FEYZA DİNÇ

38

KARİKATÜRÜN ANLATTIKLARI

40

ALTI ÇİZİLİ SATIRLAR
ZEHRA BETÜL TAYFUR

41

TÜRKİYE'DE DARBELER, TÜRKİYE TARİ-
HİNDE DESTANLAR VE 15 TEMMUZ

48

ŞEHİRLERİN ŞİİRLERİ, ŞİİRLERİN ŞAİRLERİ
YAĞIZ SİRAC YAZGAN

BİZE DAİR / HER ŞEYE DAİR

Özgürlüğe Dair...

Özgürlük üç hece sekiz harften oluşan bir kelime. Peki kaçımız özgürüz. Gerçek anlamda hiç kimse belki de herkes.. Peki, özgürlükten kastımız ne? "Benim için özgürlük nerde saklı peki?" diye sorsak bir kendimize. Belki bir bilinmezlikte, belki bir şehirde, belki de kendimize ve duygularımıza en uzak noktada bulacağız. Bence özgürlük bir düşünürün dediği gibi: " İnsan yalnızca hayallerinde özgürdür. Sanırım benim için özgürlük tam anlamıyla bu. Belki ben de kendi özgürlüğümü bir kitabın sayfalarında ya da hayallerimin tam ortasında bulacağım.

Ravzanur Yavuz

Okumaya Dair...

Okumak insanı bilgilendirir. Daha doğruyu öğrenmemizi sağlar. Okuyan insanın bakış açısı farklıdır. İnsana yol gösteren kişi zihin hazinesine kelimeler ekler. Her insanın ilgisine göre değişir okuma alanları. Bazıları macera, bazıları sevgi, bazıları aksiyon sever.

Sina Selimoğlu

Birlik ve Beraberliğe Dair...

Birçok insan birbirine bağlı şekilde hareket eder. Yaşamlarını birbirlerinin yardımına koşarak tamamlarlar. Birbirine bağlanan iplik misali sorunların üstesinden gelirler. Herkes birlik ve beraberlik içinde yaşayarak hayatını kolaylaştırır. "Birlikten kuvvet doğar" sözü bizler içindir.

Berra Kurtulmuş

Zamana Dair...

İnsan zamanın değerini asla bilmez. Hatta sonsuza kadar bitmeyeceğini düşündüğü şeydir zaman. Eğer bir şeyden tasarruf edeceksek zamandan tasarruf edelim.

Mehmet Kont

Vatanımıza Dair...

Kanadı kırık bir kuş benzetmesi vatani olmayan bir insan için uygundur. Koca dünyada tek insan gibi hisseder kendini.

Berra Kurtulmuş

İnsana Dair...

Mademki peygamber değilsin yola koyul, yürü bir gün kuyudan kurtulup bir makama ulaşsın.

Mert Keskin

Kalbe Dair...

Beynimde kelimeler birbirine çarparken duyduğum tek ses keskin bir uğultuydu. Asıl duyduğum ses kalbimin gümürtüsüydü. Peki, kalp neydi? Yaşamamızı sağlayan bir organ mı? Yoksa âşık olduğumuzu düşündüğümüz anlarda yerinden çıkacak gibi attığını düşündüğümüz organ mı? Yoksa kalp bu düşündüklerimizin dışında, bildiğimiz ve asla öğrenemeyeceğimiz bir anlama mı sahipti?

Ravzanur Yavuz

Son Söze Dair...

Yaşamdan ölüme ölümden yaşama akan bir nehir olan ömrümüzün hikâyesini anlatıyor aslında son söz. Tabiatın ve eşyanın tüketiminin içinde aslında insanın tüketiminin sebep olduğu kelimeler son sözü getiriyor bize: İnsan daima sorguda bir sözdür.

Elif Feyza Dinç

Son Söz

DÜŞÜMDEKİ DÜNYA

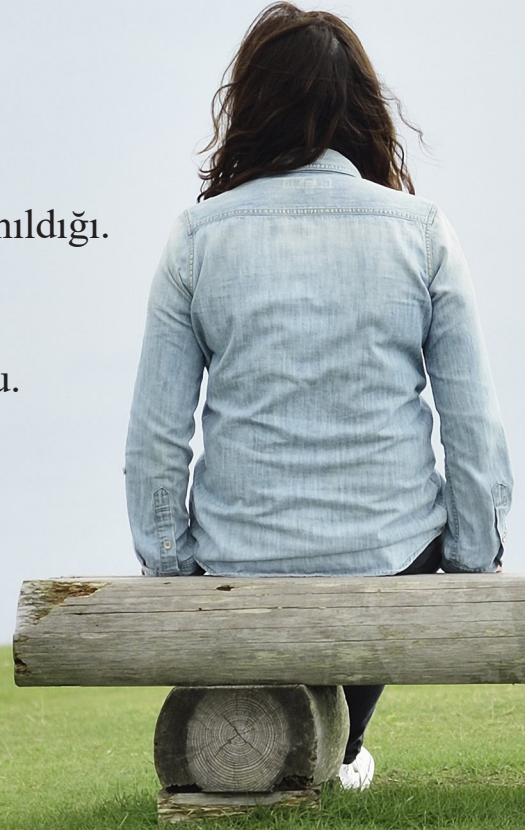
Zehra ADAŞ

Bir dünya düşündüm gözlerimi kapatıp
Günün sakinleşmediği ve çocukların konuşmadığı,
Sessizliğe takıntılı insanların, birbirine tapındığı
Konuşanın hain, konuşmayanın mağdur kılındığı.

Bir dünya düşündüm gözlerimi kapatıp
Görünen çiçeğin pek bir güzelliğinin kalmadığı,
İnsanın adı kadar var sanıldığı,
Ve adı yoksa görülen bir çiçekle farkının olmadığı.

Bir dünya düşündüm gözlerimi kapatıp
Müziğin yalnızca bir notada saklandığı,
Sonsuzlukla dolu seslere sonların yazıldığı,
Ve bunu kabullenmeyen insanların huzursuz sanıldığı.

Bir dünya düşündüm gözlerimi kapatıp
Büyükler gülümsemiyor, çocuklar oynamıyordu.
Ve gözlerimi açtığımda,
Düşüm o kadar da uzakta görünmüyordu.

YAĞMURUN GETİRDİKLERİ

Elif Feyza DİNÇ

Sabah trafiğine söylenen ve bir yerlere yetişmeye çalışan insanlara göz gezdirdim. Belki ben de dışarıdan onlardan birisiymiş gibi görünüyordum. Fakat ben, bir yere yetişmekten çok onları izliyordum:

Trafikte sinirlenenleri,

Kırmızı ışıktaki dilenenleri,

Takım elbisesi ile yürüyen ve sürekli telefonla konuşan iş adamlarını,

Taze simit satan simitçileri,

Ağır sırt çantalarıyla okula yürüyen çocukları...

Hepsini her gün, büyük bir dikkatle izliyordum. Ancak hiçbirisi her gün üzerlerinde dolaşan gözlerin sahibinin farkında değillerdi.

Ta ki o güne kadar. Badem gözlü küçük kız benimle konuşana kadar.

Her zamanki gibi o gün de elimde simit, insanları izliyordum. Genç bir kadın ve erkek hararetle bir şekilde tartışıyorlardı. Tartışma izlerken hiçbir zaman kendimi durduramam. Ben tam sinirden kıpkırmızı olmuş kadının daha kaç ton kızarılabileceğini düşünürken küçük bir beden koluma çarptı ve simidim yere düştü.

Küçük bir kızdı. Yüzü, elleri kir içerisindeydi. Siyaha çalan saçları kabarıktı. Soluk dudakları ve badem gözlerinin içi titriyordu. En ufak bir hareketimde korkup kaçacak gibiydi. Kendini bir adım geriye atıp bozuk bir Türkçe ile:

“Özür dilerim.” dedi.

Önemi olmadığı hakkında bir şeyler söyleyeceğim sırada:

“Ne olur.” diye fısıldadı. “Bizi kovma.”

O an, suratıma bir tokat yemişe döndüm. Küçük bir kızdı. Elleri, ayakları, yüzü... Ufacıktı. Bu kadar küçük bir kızın bu kadar kalpten “Bizi kovma.” demesi; sesindeki dehşet, korku, üzüntü... Sadece iki kelime ile tüm yaşadıklarını hissettirmesi acımasızcaydı. Belki altmış, belki yetmiş sene yaşayan bir adamın hiçbir cümlesinin içinize dokunmaması fakat badem gözlü ufak bir kızın iki kelimesi ile sizi serseme çevirmesi çok büyük haksızlıktı, acımasızlıktı.

Gitmeye yeltenen küçük kızın hizasına indim ve elimle başını okşayıp beklemesini söyledim. Gitmesinden korkarak hızlıca bir simit ve süt aldım. Oradaydı, gitmemiştir. Biraz şüpheli, biraz umut dolu gözlerle bana bakıyordu. Bir banka oturduk. Çekinerek simidinden bir ısırık aldı.

“İsmin ne bakalım?”

“Zehra.”

Gülümsedim.

Zehra: Ay yüzlü. İsimlerin anlamı gerçekten insana sirayet ediyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldık.

Ona sormak istediğim birçok soru vardı: Ne zamandır buradaydı, ailesi var mıydı, sokakta mı kalıyordu, bundan önceki hayatı nasıldı? Ancak bir insanın geçmişini kurcalamanın nasıl bir etki doğuracağını bilemezsiniz. Eğer acı doluysa geçmiş, alacağınız cevap bir damla gözyaşı olabilir. Ve benim istediğim son şey küçük bir kızın akıtacağı bir damla gözyaşına sebep olmaktır.

Zehra, her lokmasını çekinerek aldığı simidi nihayet bitirdi ve bana döndü:

“Teşekkür ederim. Sen iyi birisin.”

“Önemli değil. Ne zaman istersen buradayım. Şimdi ailenin yanına dön, merak ederler.”

Aniden gözleri doldu. Hızlıca başını salladı. Ve koşarak uzaklaştı. Yine yapmıştım işte, bahsetmemem gerektiğini bildiğim bir konu hakkında yine boşboğazlık etmişim.

Zehra, ertesi gün aynı banka tekrar geldi. Mutluydu. Badem gözlerinin içi parlıyordu. Hiç beklemediğim bir anda konuşmaya başladı:

“Dün ailemin yanına gittim. Annem saçımı kokladı. Kardeşimle top oynadık. Babam bana sarıldı. Keşke her gün gidebilsem. Bu gece de onları görebilir miyim?”

Konuşamıyordum. O an yapabildiğim tek şey bunları yaşayan tek çocuğun Zehra olmadığını düşünmekti.

Milyonlarca Zehra vardı.

Milyonlarca kırılmaktan öte, parçalanmış kalp vardı.

Milyonlarca çocuk, geceleri rüyasında annesini, babasını görmeyi düşleyerek soğuk kaldırım taşlarının bir köşesine kıvrılıyordu.

Ve milyarlarca insan vardı.

Milyarlarca insan taş kalpleriyle sıcak yataklarında uykuya dalıyordu. Ve bir an olsun hiçbir Zehra’yı düşünmüyorlardı.

Zehra’ya baktım. Kollarımı açmamla birlikte büyük bir sevecenlikle beni kucakladı.

“Görürsün.” diye mırıldandım. “Elbette görürsün.”

Akşam eve gittiğimde karar vermiştim. Bu dünyada bir iz bırakmak istiyorsam yapmam gereken şey sahip olduğum güçleri yolunda gitmeyen şeyleri değiştirmek için kullanmaktı.

Ve şimdi o güçleri kullanmanın tam vaktiydi.

***

Gökyüzünü kaplayan kara bulutlara bakıp daha çok söyleniyordu insanlar. Bugün yağmur yağacaktı ve çok trafik olacaktı... Ne büyük sıkıntıydı!

Zehra yanımdaydı. Bulutlara bakıp “Yağmur yağarsa ıslanırız.” dedi ve beraber korunaklı bir yere gittik. Gözlerimi kapattım ve göğün yarıldığını, yağmurun oluk oluk aktığını, rüzgârın her şeyi sürüklediğini hayal ettim. İşte, olmuştu. Gök yarılmıştı, o güne kadarki en şiddetli yağmur başlamıştı. Mutlu olmayı hak edenler yağmur suları üzerinde oynuyor, diğerleri ise kaçacak delik arıyordu.

Zalimler yaptıklarını çekiyordu.

Mazlumlar düşlediklerini yaşıyordu.

Suriyeli Ömer evine döndü. Harabe sokaklar yeniden yuva oldu. Bombalanmış evlerden kalan her şeyi yağmur suları temizledi. Evin babası elindeki sıcak ekmek ile kapıyı çaldı.

Filistinli Zeynep’e silah doğrultan İsraili zalimler helak oldu, rüzgâr onları hiç bilmedikleri yerlere savurdu. Küçük Zeynep’i annesi kucağına aldı. Yeryüzündeki tüm bebeklerin ağlaması dindi.

Mısır’da sokaklar bir kez daha çocuk sesleriyle doldu. Herkes çok uzun zaman sonra ilk defa, aynı anda, aynı şey için gülümsedi.

Gözlerimi açtığımda her şey olması gerektiği gibiydi. Yağmur suları ve rüzgâr yeryüzündeki tüm kötülükleri / kötülükleri yok etmişti. Zehra ile beraber geldiğimiz yerdeydim hâlâ. Sokağın ucundan kabarık saçlı bir gölge belirdi. İki kişinin elini tutuyordu. Yavaşça bana yaklaştılar. Badem gözlü bir baba ve kabarık saçlı bir anne.

Zehra tertemiz suratı, parlak saçları, pembe dudakları ve yanaklarıyla koşarak yanıma geldi.

Ben, bu küçük kızla tanıştığımda suratında eksik olan tek şey gözlerindeki umuttu. Şimdi ise gözleri umut ve mutluluk vadediyor.

Zehra badem gözleriyle bana gülümsedi.

Hiçbir gülümseme bu kadar güzel olamazdı.

Ve hiçbir gülümseme bir insanı bu kadar mutlu edemezdi.

TAŞLI YOLLARDAN SAFRANBOLU'YA

Ayşenur ALKAN - R. Sinem KARAKUŞ

Okulumuzun her yıl düzenlemiş olduğu yurtiçi gezilerde bu yılki durağımız Safranbolu oldu.

Gezi Günü

Saat 06.00'da yağmurlu ve soğuk bir sabah vakti okulumuzun bahçesindeydik. 6.15'te hareket etmesini beklediğimiz otobüs 7'de gelse de gezi heyecanı bu aksaklığı bastırmış oldu. Saatin çok erken olması sebebiyle otobüste büyük bir sessizlik vardı. Yaklaşık üç saat sonra kahvaltı için Düzce'de mola verdik. Mola ve kahvaltı sonrasında toparlanıp tekrar otobüslere attık kendimizi ve ilk durağımız olan Abant'a doğru devam ettik.

İki saat sonra yolculuğun ilk gezi noktasına ulaşmış olduk. Ortalama bir saat gibi serbest vaktimiz vardı. Bu zaman bize faytonla çevre turu yapma, ata binme ve yol kenarında bulunan yöresel köy ürünleri tezgâhlarında alışveriş yapma imkânı verdi. Bütün bu güzellikler yanında hava bizimle inatlaşır gibi çok soğuktu. Ama soğuk hava fotoğraf çekmemize, yürümemize engel olamadı tabi ki. Galip olan bizdik.

Abant yol ayrımı yakınında bulunan Tokadî Hazretleri Türbesi de unutulmadı tabi. Allah dostunun yanına gidiyor olmanın huzuru bize kâr kalmış oldu. Duyduk ki her sene temmuz ayında anma törenleri düzenlenirmiş bu zata. Birçok yerden akın akın gelinirmiş. Açıkçası bu-

rada bir 'inanç turizmi' gerçekleşmiş olması bir yandan üzerinden bir yandan herkesin tanınmasına vesile olduğu için mutlu ediyor bizi...

Safranbolu'da

Abant'ta geçirilen güzel vaktin ardından Safranbolu'ya doğru yola çıktık. İki buçuk saat süren yolculuğumuzda otobüste çalan şarkılara eşlik edip pencereden doğayı gözlemlemekle otobüs yolculuğunun sıkıcılığı bastırılmış oldu. Ve nihayet Safranbolu toprağına ayak bastık.

Safranbolu'ya varır varmaz tarihi evlere ulaşıyoruz, bu evlerin güzelliğiyle mest olmamak mümkün değil. Görsel güzelliği, yapısı, nizamı ile UNESCO'da yer almasını, Kültür Mirası olmasını biz de onaylar olduk. Tarihi evlerin bir hususu daha ilgi çekiciydi, ah Osmanlı dedirtti adeta bize. Bu evler yapılırken o zamanın şartlarıyla yumurta akı kullanılmış ve depreme dayanıklılığı sağlanmış. Ne kadar doğru bilinmez ama güzel bir ayrıntı olarak kaldı zihnimizde. Safranbolu evlerinin taşlarla örülü sokaklarında bir süre daha yürümeye devam ettik.

Yürüyüş sırasında midemizde ziller de çalmaya başladı haliyle ve bir restorana gittik. Yemekte dikkatimizi çeken iki farklı yemek çeşidi vardı: Sarı renkli pilav ve tatlı. Başta gözümüze çok güzel görünmese de hatta önyargılı yaklaşıp da tatları gayet iyiydi. Zaten safranlı pilav yemeden buradan ayrılmak şehre hakaret gibi olurdu. Restoranın biraz ilerisinde kafe tarzı bir yerde Safranbolu hakkında bir sunum izledik. Sunum esnasında

Safranbolu'ya has gazozlar ikram edildi. İzlemekte olduğumuz sunumla Safranbolu tarihiyle ilgili bilgilerimizi heybemizde topladık. Osmanlı için Safranbolu'nun önemi, bu dönemde kervan yolu üzerinde bir konaklama merkezi olduğunu ve ticaretinin geliştiğini derste anlatılsa bu kadar kavrayamayabilirdik. Sunumdaki en ilginç ayrıntı ise şehre de adını veren safran çiçeğinin kilosunun 20.000 TL olmasıydı. Ve buradan da ayrılma vakti geldi. Sunum bitti bitmesine ama gezimiz kaldığı yerden, rehber eşliğinde devam etti. Tarihi Cami, Kaymakam Müzesi, Saat Kulesi ve çarşısı gezdik. Kaymakam Müzesi ziyaretimizle Safranbolu evlerinden bir örneğin içini de görme imkanı bulmuş olduk. Şehrin her adımımızda tarihi yansıtın havası burada da bizi karşılamış oldu. Gel gelelim saat kulesine... III. Selim döneminde dikilmiş, biliyor muydunuz? Hâlâ çalışır durumda çünkü vatansever, tarihsever dostlarının elinde... Son olarak tarihi çarşıya girip eşe dosta küçük hatıralar almadan olmaz diyoruz... Çarşıda tarihle iç içe, rengarenk, el yapımı havlular, kaşıklar, aynalar... Her şeyde ayrı emek gizli anlayacağınız.

Son demiştim değil mi, değilmiş. Otele gitmeden önce rehberimiz Yörük Köy'de yaşayan bir Filiz Teyze olduğundan bahsedip bu teyzeyi ve evini görmeden gitmememiz gerektiğinde de ısrarcı olunca köye doğru yol aldık. Karanlık ve yıkık evlerin arasında biraz yürüdükten sonra Filiz Teyze'nin evine vardık. Şakacı ve eğlenceli kişiliğiyle dikkatleri üzerine çeken Filiz Teyze eskiden bu yörede geleneklerin nasıl işlediğini, nasıl haberleşildiğini, yemek kültürünün nasıl olduğunu, nasıl ısındıklarını bizlere anlattı. Böylelikle gezmemiz gereken yerleri tamamlamış olduk. Bir saat otobüsle gittikten sonra otelimize vardık. Yorgun bir halde olsak da günün değerlendirmesini arkadaşlarımızla paylaşmaktan da geri durmadık. Ve böylelikle uzun ve keyifli bir günü geride bırakmış olduk.

Safranbolu- Amasra

Ertesi gün saatler 8.00' i gösterdiğinde herkes kahvaltıya inmeye başladı. Sonrasında Safranbolu'da son durağımız olan Cam Teras'a çıktık. Burada cama basmanın verdiği heyecana korku da eşlik etti. Çünkü cam üzerinde yılların vermiş olduğu yorgunlukla çizikler ve yıpranmalar olmuştu. Buna rağmen manzaranın çekiciliği korkuyu yenmemize vesile oldu. Yaprak renklerindeki geçişler, ormanın kendine has kokusu neşemize neşe kattı. Yaklaşık yarım saat kaldığımız terasta çok güzel kareler ortaya çıktı. Safranbolu'ya veda ederken rehberimizin çokça övdüğü Bartın'a bağlı olan Amasra'yı görmek için tekrar yola koyulduk. Vardığımızda Amasra'yı kuşbakışı görmek için tepeye çıktık ve çay içip yorgunluğumuzu dindirdik. Amasra'yı bütünüyle tepeden görmek malesef gezinin bitmiş olduğu hüznünü veriyordu. Dönüş yolunun üstünde ise teyzelerin doğal ürünler sattığı tepeyi de gördükten sonra gezimiz sona erdi ve İstanbul'a doğru uzun bir yolculuk başladı. İki günlük dolu dolu geçen bir programın ardından saat 10 civarında yorgun ve mutlu bir şekilde okula vardık. Haya-tımıza kattığımız güzel bir anı da böylelikle son buldu.

TARIK TUFAN VE KİTAPLARI ÜZERİNE

Kitap okuma gruplarını bilirsiniz değil mi? Çoğu zaman bir yazarın bir kitabı üzerinden sürüp gider okumalar, konuşmalar... Biz bu okumalara farklı bir boyut kazandırmak istedik. Bir yazarın elimizden geldiğince tüm kitapları üzerinden değerlendirmelerde bulunmayı hedefledik. Bu ay kitaplarını değerlendirdiğimiz yazarımız ise Tarık Tufan. Toplantımıza bir kamera tuttuk, buyurun sizler de izleyin...

Arzu Şimşek: Yazarımızı az çok fikir olarak tanıdınız, biyografik olarak da kısaca bahsetmek gerekirse 1973 yılında İstanbul'da doğan yazarımız felsefe bölümünü bitirmiş ve sosyoloji bölümünde yüksek lisans eğitimini tamamlamış. Senaristlik ve radyoculuk yapsa da asıl tanıdığımız kimliği bildiğiniz gibi yazarlığı. Son kitabı da (7.kitabı) şu günlerde çıkan "Beni Onlara Verme". Diğer altı kitabını okumak üzere paylaşmıştık, son kitabı ise bize sürpriz oldu ve okuma fırsatı bulamadık. Peki okuduğu kitabı değerlendirmek isteyen, öncülük edebilecek olan var mı?

Zehra Adaş: Benim için yazarların bir özelliği vardır ki vazgeçilmezdir. Zamana meydan okurcasına sabit kalmakla beraber üslubu ve kurgusu sürekli bir değişim içinde olmalıdır. Peki ya Tarık Tufan bunu başarabiliyor mu? Tarık

Tufan'ın Bir Adam Girdi Şehre Koşarak kitabı okuduğum ilk kitabı olmakla beraber beni en çok etkileyen eseridir. Bunun nedeni her denemesinde ayrı bir nefesle yazdığını, karışık ama bir o kadar da açık seçik cümlelerinin etkisini fark etmemdir. Dinden sosyolojiye, duygulardan siyasete kadar birçok şeyi anlatır bu kitapta. Bir felsefeci olduğunu hatırlatırcasına farklı örnekler ve cümleler vermekten de kaçınmaz ve bence eserini etkileyici yapan da budur.

Elif Topçu: Ben de "Bir Adam Girdi Şehre Koşarak" adlı kitabını okudum, denemelerden oluşan bir kitap. Uzun denemeler yazmamış fakat örneklendirmelere çokça yer vermiş. Tabi bunların içerisinde altı çizilecek birçok cümle bulmuş olmam kitabı daha anlamlı kıldı.

Ayşenur Alkan: Ben de okudum o kitabı ve en çok etkilendiğim şey ise kitabın adı oldu. Yasin Suresinin 20. ayetinde (Şehrin öbür ucundan bir adam koşarak geldi ve şöyle dedi: "Ey kavmim! Bu elçilere uyun") geçen bir cümleyi seçmiş olması hem hoşuma gitti hem de kitabı farklı kıldı benim için. Kitaptaki bazı imge ve tekrarlar gereksiz gibi geldi ama yine sade ve akıcı olması hızlıca okuyabilmemi sağladı.

Sueda Toker: Ben diğer deneme kitabı olan "Kraliçenin Pireleri"ni okudum.

Kitabı ilk elime aldığımda zor bir dil beklemiştim açıkçası ama sandığımın tam tersi oldu. Sizin de dediğiniz gibi açık ve sadeydi. Bazı bölümlerde bu sadelik, sıkıcılık da getirdi ama bazı denemeler beni gerçekten tekrar okumaya teşvik etti. Kesinlikle tavsiye ederim.

Rumeysa Güler: Denemeleri kadar parlak yorumlar yapamayacağım romanı için. Ben "Şanzelize Düğün Salonu"nu okudum hatta kitaba çok da istekli başladım. Anlatımı, akıcılığı çok da hoşuma gitti. Ama sona doğru yaklaşırken fazla karamsar ve melankolik havasından sıkılmaya başladım ve ister istemez ara verdim ve kitaptan koptum.

Zehra Adaş: Daha önce de bahsettiğim felsefeci ve karamsar tavrını herkes kolaylıkla kaldıramayabilir. Hatta birkaç kitap sonrasında kurgu ve üslup değişimini Tarık Tufan'ın kitaplarında göremezsiniz ve yazar kendini tekrar eder. Depresyon halinden çıkmayan sözleri birkaç kitaptan sonra sizi bunaltmaya ve kitaptan uzaklaştırmaya başlar. Sözün özü, Tarık Tufan'ın kitaplarını birkaç kez elinize almalısınız ve duygu serüvenini tatmalısınız bu yüzden denemelerinden okumanızı tavsiye ederim. Ama tavsiyem iki ya da üç kitabından sonra ara vermeniz ve her şeyi tadında bırakmanızdır.

Dilara Yüksel: Ben de Rümeyşa gibi çok istekli başladım “Ve Sen Kuş Olur Gidersin” adlı romanına, güzel de ilerledim ama sıkıldım. Bazı kısımlara da anlam veremedim, birbiriyle bağdaştıramadım. Bazen de romandaki kahramana, bu kadar karamsar olunmaz diyesim geldi. Sonuna geldiğimde ise araştırdığım kadarıyla kitabın sonunu herkes farklı yorumluyor. Bu ise aslında kitabı farklı kılan kısım oldu benim için. Ne kadar sıkılmış olsam da bir de denemelerinden okumak isterim.

Zeynep Alkan: Ben Tarık Tufan’ın bir hikayesini, Hayal Meyal’i, okudum ve çok beğendim, iki günde de bitirdim. Akıcı bir dili vardı kitabın... Kitabın sonunu anlamakta biraz zorlandım ama buradaki konuşulanlardan da çıkardığım kadarıyla herkesin farklı anlaması, farklı yorumlaması mümkün olan kitapları var. Ölümü ilk kez çok yakınında hisseden bir insanın hatıralarıyla yüzleşmesini, kendisiyle yüzleşmesini, kendisini kaybedişini ve arayışını okuyorsunuz. Kitabın sonunda ise ben ne okudum diyebilirsiniz.

Şevval Z. Öztürk: Ben de Zeynep’le aynı kitabı okudum ve birlikte değerlendirmeye imkânımız da oldu. Kitapta kahramanın hüznü bir havası vardı ama beni rahatsız etmedi, anladığım kadarıyla diğer kitaplarında da varmış. Kitap, düşünmeye vesile olan bir kitap ve güzeldi. Kesinlikle okumanızı tavsiye ederim.

Zeynep Korkmaz: Tarık Tufan’ın birkaç kitabını okuma fırsatı buldum ben. Tarık Tufan benim için çarpık gerçeklerin düz sesi oldu diyebilirim. Ölüm orucu tutan kızların, manzarası bozuluyor diye sahile sokulmayan işçilerin, yetimlerin ve dünyanın düz sesi... Bu yüzden başarılı bir yazar diyebilirim onun için. Yazarın kitapları ile ilgili tek sorunum ise bir süre sonra maalesef birbirlerine benzemeleri...

Arzu Şimşek: Katılan ve kitapları okuyan herkese teşekkürler. Okuyamasa da manen yanımızda olan arkadaşlarımıza da teşekkürler. Güzel okumalar, farklı çıkarımlar yapmışız gördüğüm kadarıyla. Ama dil ve üslup yönünden çıkarımlarımız genelde aynı. Size tavsiyem hiçbir zaman bir yazarı bir kitabıyla yargılamamanız. Okuyabildiğiniz kadar çok kitabını okumanız... İyi Okumalar...

Tarık Tufan’ı tanıma maceramız burada son bulmadı. Bir grup öğrencimiz Tarık Tufan’ın katıldığı bir etkinliğe konuk oldu ve sorularıyla yazarımızı destekledi.

Elif Feyza Dinç: Malcolm X kimdir?

Hakikatin hatırını bütün hatırların üstünde tutmayı becermiş biridir.

Elif Feyza Dinç: Hakikatten kastınız nedir?

Amerika’nın razı olmadığı Müslümana, İslamcı derler. Yaptığınız şeyin hakikat olduğuna inanıyorsanız geriye bir adım atmamanız gerek. Mavi Marmara yolculuğu hâlâ devam ediyor ve o yolculuğun adı hakikat.

Semiha Zeynep Özkan: Amerika’nın ırkçılık politikasından bahseder misiniz?

İnsanlığı direkt varoluşuyla değil de renkleriyle ele alırsanız direkt ırkçılığı kabul etmiş olursunuz. Amerika bir devlet değil, bir düşünce biçimidir. Avrupahlar Sanayi Devrimi’nden sonra yeni bir devlet değil bir insan fikri, bir insanlık durumu inşa ettiler. Ayrımcılık Amerika’da bir polis uygulaması değil beyazların bu insanlık durumunda kazanılmış üstün bir ırk olmasıdır, bir varoluş şiddeti, bir insanlık tasavvurudur.

Semiha Zeynep Özkan: Günümüz dünyasında kölelik ne durumda?

Kölelik bitti, diyoruz ama günümüzde köleliğin sadece tanımını değiştirdi. Hiçbir mesele bir tek kişinin kafasında başlayıp bitmiyor veya bir tek yüzyılda başlayıp bitmiyor. Irkçılığa karşı başka bir ırkçılığı savunmak zaten diğer ırkçılığı

meşrulaştırır. Örneğin, Malcolm ilk başlarda bir çeşit köleliği bırakıp başka bir köleliği savundu Elijah Muhammed’e inanarak.

Zehra Betül Tayfur: Malcolm X’i en iyi şekilde nasıl anlarız?

Malcolm’u anlamaya çalışıyorsak mücadelecilik ruhunu kavramakla birlikte bu okumaları bir coğrafyadan çıkarıp daha büyük okumalara dönüştürmek zorundayız. Büyük önderler bizim için bir ilham kaynağıdır. Elini kafasına koyması hayat ile kurduğu ilişki ile ilgili bize fikir verebilir. Pek çok konuşmada ileriye dönük muhakeme olabilir.

Şehitlerin hayatı bütün varoluşlara şahittir. Kendi hakikatlerine en büyük şahitlerdir.

Zehra Betül Tayfur: Bir Müslüman olarak Amerika’ya ve terör politikasına hangi gözle bakmalıyız?

Amerika’ya derin bir tefekkürle, her zaman bir şüphe ile bakmak zorundayız. Malcolm’un idraki bu şekilde açıldığı anda kendisini şehit etmek istediler. Bizim görebileceğimiz en sahih hutbelerden birisi de Veda Hutbesi’dir. Zihnimizin tamamen arınması için meseleyi bu kadar almak zorundayız yoksa anlayamayız.

Terör meselesine gelirsek harita bir terör biçimidir. Haritalarda, Afrika daha büyük olmasına rağmen Amerika daha büyük çiziliyor. Haritalarda kendinizi (Amerika) merkeze alıp Afrika’yı küçük gösterdiğinizde dünya üzerindeki bütün yenilikleri kendinize tayin etmiş olursunuz.

GÜNLERİM

Rana Elif KURNAZ

5 Aralık 2016 Pazartesi

Son dört beş aydır hayatımın ne kadar da boş geçtiğini fark ediyorum. Günlerim o kadar boş geçiyor ki sıkıntıdan patlayacak gibi oluyorum. Kendi neslimde fark ettiğim bir şey var, o da amaçsız olmamız. Şu yüzyılda bizim yaşlarımızda olan gençlerin çok büyük bir kısmı amaçsızlar. Okuldaki en başarılı kişinin bile hayatı, gelecekte seçeceği meslek için bir hedefi olamayabiliyor. Yeni gençlik, medyanın etkisiyle, sadece dış görünüş ve maddiyata önem vermekte. Hangi marka ayakkabı en çok giyilir? En iyi telefon markası hangisi? Hangi basketbol takımı daha iyi? Okulda kim en güzel? İnsanların tek ilgilendikleri noktalar bunlar. Çok güzel eleştirirler oturdukları yerden ama kendilerinin yaptıkları bir şey de yoktur. Öyle ki, bir basketbolcunun videolarını saatlerce izleyebiliyorlar. Beğenip eleştirdikleri noktalar sayılamayacak kadardır. Ama o kişinin elde ettiği başarıları hedef edinmezler. O yeteneklere, o başarıya sahip olma fikri onlar için ütöpik bir hâl almıştır. 'Ancak filmde olur öyle bir şey' derler. Kendilerini küçümser, ve hor görürler. Filmlerle insanlara başaramama duygusu, önyargısı işlenmiş. Yapamama korkusu. Rezil olma korkusu. Şu dünyada, olmayanı var etmek ve ölmüşü diriltmekten başka her şeyi yapabiliriz. Kilit nokta: Çalışmak. Başarısız olduğunda pes etmeyip inatla çalışıp denemeye devam etmek.

Başarısızlığın korkulu rüyalarından birine dönmesinin bir başka sebebi de okullar. Okullarda öğrencilere başarısızlık, öğretmenler, aile hatta diğer öğrenciler tarafından çok kötü bir şeymiş hissi veriliyor. Halbuki bir kişi gerçekten başarılı olup bu başarısının kendisini de tatmin etmesi için öncelikle başarısız olmalıdır. O başarısızlıklardan birçok ders çıkardıktan sonra da asıl başarıyı elde etmiş olur.

~Flashback~

15 Ekim 2016 Cumartesi

Bugün misafirliğe gidiyorduk ve otobüsler arasında aktarma yapabilmek için annemle duraklardan birinde inmiştik. Herkes gayet normal bir şekilde yaşıyordu. Her şeyden habersiz, mutlu yaşıyoruz. Yanımda genç bir adam kız arkadaşından çantasındaki su şişesini istedi. Kız "Boşver, yaklaşma." gibisinden cümleler kurmaya başladığı zaman adam hiddetlenerek çantasındaki su şişesini aldı ve arkama doğru ilerlemeye başladı. Kız yanı başımda hâlâ arkamı izlerken ben arkamı dönmedim. İçimden "Beni ilgilendirmez. Milletin sorunlarından banane." dediğimi hatırladıkça içimi daha da bir suçluluk hissi dolduruyor. Annemle durakta yer açılmış olan banka oturmak için tam da dönmüştük ki hemen o camın arkasında yerde biri yatıyordu. Gözleri kaymış, ağzı açık. Görüntüyle irkildim. Hemen sonra o şişe su için tartışan genç adam geldi; suyu yerde yatan, genç, yirmili yaşlarındaki adamın yüzüne dökmeye başladı. Baygın olan adam ilk bir irkilse de daha sonra yine eski haline döndü. Üç dört kişi birlik olup yerdeki genci kaldırıp arkalarındaki banka yatırdılar. Bir kişi ambulansı çağırırken başka birisi de annemle birlikte genci uyandırmaya çalışıyordu. Daha sonrasında annemin söylemiş olduğu cümlelerle beynimden vurulmuşa döndüm: "Allah'ı ve Peygamber'ini (s.a.v.) unutup kendini nasıl bu hâle getirdin? Allah'ı hatırla. Ölümü hatırla. Bir daha yapma bunu anladın mı beni?" gencin denilenleri duyduğu inatla gözlerini açmaya çalışmasından anlaşılıyordu. Ama en

fazla yapabildiği gözlerini boş boş gökyüzüne dikmekti. İnsanlar toplanmıştı, yardım etmeye çalışıyorlardı. Suyu getiren adam "Bonzai çekti, gördüm. Sigarasının ucuna taktı." dedi. Bu sırada ambulans beklerken yaşlı bir amca geldi ve anneme hitaben dedi ki: "Oğlun mu?". "Hayır. Müslüman kardeşim. Yardım etmeye çalışıyorum." Cevabını alınca adam sinirlenerek "Kendine bakamayan adama sen mi bakacaksın?" dedi. Biz bakamayacağız da kim bakacak? Adamı olay yerinden uzaklaştırdılar. Biraz zaman sonra ambulansı sordu birisi. Dediler ki "Ambulans uyuşturucu kullanmış insanlara yardım etmiyor, gelmiyor. Hastaneler kendini sorumlu tutmuyorlar."

Biz Müslüman bir ülkede yaşıyoruz. Neden Müslümanlar bu halde? Neden daha yirmili yaşlarının başında birisi kendisini bu derece kaybedip harama sevk edip sokağın ortasında uyuşturucudan komaya girecek vaziyete geliyor? Bu kişi bunu yaptı, neden etrafında bunu yapmasına engel olan birileri yok? Engel olan birisi yok ama yardım eden insanlar 50 kişi arasından neden en fazla 6 kişi oluyor? Ne demek "Kendine bakamayana sen mi bakacaksın?" Benim Müslüman kardeşim burada komadan, orada zulümden, katliamdan ölüyorsa ben neden hâlâ mutluyum? İnsanlar nasıl hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam edebiliyor? Elimizden neden sadece birisi hatırlattığında dua etmek geliyor? Benim Müslüman, din kardeşim katledilirken, hem de sadece Müslüman olduğu için, ben nasıl dünyalık şeylere ağlayıp gülebirim? Allah zalimleri yok etsin! Dünyaya hakkımızı göndersin en kısa zamanda! Amin!

6 Aralık 2016 Salı

Üç gün önce, yine bir cumartesi günü karşıya geçmek için sabahtan yola çıkmıştık. Vapurla ara duraklardan birinde durduğumuzda o soğukta çimenlerde zorla uyumaya çalışan birisini gördüm. İnsanların evleri olmayabilir. Paraları da olmayabilir. Ama oturup yatıp paranın, yemeğin gelmesini beklemek, boş, vaktini ve kendini öldürmedir. Ben hastalıktan ölüp soğuktan donsam, açlıktan sürünsem, yine bir şekilde para kazanmaya çalışırdım. Elimde kalmış tek paket mendilimse satar, aldığım parayla devam ederdim.

Neyse, yola devam ettik. Akşama doğru eve dönmeden önce yemek yemeye karar verdik. Dışarıda oturuyoruz. En sevmediğim şey. Çekinmek bir yana, bir de ihtiyacı olanlar görüyorsa... Vakit ilerleyip biz yemekleri beklerken yanı başımızda bir patırtı oluştu. Tam bizim masamızın yanında, sokaktan geçen simitçi sırtüstü yere düştü. Sara nöbeti geçiriyordu. Etraftan yardıma koştular, sağlık görevlisi bir kadın geldi, müdahale etti. Daha sonrasında adam kendine geldiğinde dedem onu yemeğe davet etti. Meğerse adamın ilaçlarını alacak parası yokmuş. Simit satarak biriktirmeye çalışıyor ve bunun yanında evi, eşi ve iki çocuğu varmış. Devlet ilaç parasını 20 yaşına kadar karşılıyormuş sadece. Ve ben tekrar sinir oldum. Bir tarafta hiçbir şeyi olmayan adam, eline paranın 'Armut piş, ağızma düş!' misali geçmesini beklerken bir yanda daha ilaç parasını bir araya getiremeyen genç ama gençliği çürümüş bir adam var. Devlet daha bu hastanın parasını bile karşılayamıyor. Karşılayamıyor mu, yoksa karşılamıyor mu? Aynı uyuşturucu komasına girmiş insanlara ambulans, hastane, devletin yardımına gelmemesi gibi mi?

Mutluluktan kör olmuşuz.

KÜRESEL ISINMAYA HER AÇIDAN BAKIŞ

Hasan AKYILDIZ

Öyle çok sordum ki bu soruyu kendime. Dünya döngüsü bir değirmen çarkı olsa her çarkında bir âlem olsa her bir âlemi hem yakmaya hem yapmaya muktedir bir insanoğlu var mı karşımızda? İlahi güç bunu bize bahşetmiş bahşetmesine ancak beşer olarak biz yaşadığımız dünyayı bırak, bastığımız toprağa hassasiyet gösteremiyoruz. Böyle bir konuya değineceğim şimdi:

“Allah, gökleri gördüğünüz herhangi bir direk olmadan yükselten, sonra Arş’a kurulan, güneşi ve ayı buyruğu altına alandır. Bunların hepsi belli bir zamana kadar akıp gitmektedir.” (Rad,2) Yüce kitabımız dünyanın yaratılışını, döngüsünü bizlere bildirmiştir. Bu döngü içerisinde bir kavram vardır ki bizleri çokça ilgilendirmektedir: Karbondioksit Döngüsü.

Dünyada belirli bir karbondioksit döngüsü vardır. Karbondioksitin artarak gaz tabakalarına zarar vermesine küresel ısınma denir.

Bizi zararlı ışınlardan koruyan gaz katmanları vardır. Bu katmanlar dünyamıza gelen UV ışınlarının girmesini engeller. Karbondioksitin artması sonucu bu gaz katmanlarında delikler oluşur. O deliklerden giren UV ışınları buzulların erimesine neden olur. Buzullar eridikçe de su seviyesi artar, bu demektir ki su seviyesi artıkça kara parçaları suyun altında kalır. İnsanlar hayatlarını kaybetmeye başlar ve tüm dünya sular altında kalır. İnsanlar yaşamayı başarsa bile kara yaşamı yani hayvanlar, bitkiler özellikle de ağaçlar yok olduğu için uzun süre yaşamaları neredeyse imkânsızdır. Bunu engellemenin en kolay yollarından biri; araba yerine bisiklet kullanmak, elektriği gereksiz yere açmamaktır.

Bununla bitmiyor: Fabrikalar karbondioksit yaymayacak şekilde yapılmalı ya da fabrikalardan çıkan karbondioksit gazını oksijene çevirmenin bir yolu bulunmalıdır. Elektrik kullanan aletlerin fişleri çekilmeli, boş yere açık duran elektronik aletler kesinlikle kapatılmalı. Gereksiz ağaç kesimleri yasaklanmalı ve bolca fidan dikilmeli. Gereksiz avlanmalar yasaklanmalı ve avlananlara büyük cezalar verilmelidir. Her hayvan özenle korunmalı ve nesli tükenmesin diye özen gösterilmelidir. Yapacak şeyler bu kadar kolay iken biz bize verilen âlemi bir çırpıda tüketmeyelim.

Dünya atalarımızın emaneti, geleceğimizin hakkıdır. Bu yüzden dünyayı atalarımızdan aldığımız gibi geleceğimize bırakmalıyız.

DOĞU

Zeynep KORKMAZ

Adım Meryem. 11 yaşındayım. Küçükken ben, doğu-batı, kuzey-güney ayrımı yapmazdım. Dünya yuvarlak değil miydi? Bir ucundan yürürsen elbet diğer ucuna ulaşırdın. Öyleyse bir ucla diğerinin arasındaki fark sadece birkaç harften ibaret olmalıydı.

Ama öyle değilmiş. “Bir ucun” bize “diğer” deyip, bombalar atıp kutlama yapmasından sonra anladım bunu. Ne suçumuz vardı bizim? Dünya yuvarlak değil miydi? Annemin saçlarından çıkan dumanlar onları da zehirlemez miydi, yoksa sadece bizim mi yanardı saçlarımız?

Adım Doğu’ymuş, sonradan öğrendim bunu. Askerler gelip bize bağırdığında, anneannem hiç duymadığım bir çığlıkla bizi savunurken öğrendim. Adım Doğu’ymuş ve asker Doğu’da anneannelere bağırabilirmiş.

Ben Doğuluydum. Peki, onlar kimdi, bize benziyorlardı, biz gibi konuşuyorlardı. Savaş istiyorlardı. Allah için diyorlardı, Allah için. Allah için kardeşimin başı mı kesilmeliydi? Biz Allah için sadece kurban keserdik. Hayır, onlar bizden olamazdı, değildi.

Sonra asıl adamları gördüm. Bize benzemiyorlardı, biz gibi konuşmuyorlardı. Sanki bizim havamızı solumaz gibi toz bulaşmamış elbiseleri, beyaz tenleri, boyalı yüzleriyle etrafta geziyorlardı. Boyunlarında tasma olanlar askerlerle konuşuyor, ellerinde siyah, kocaman bir şey taşıyanlar bizi izliyorlardı. Fotoğraf makinesiymiş ellerindeki. Bizi, zulmü dünyaya göstermek için gelmişler buraya. Tasmalı olanlar da askerlerle anlaşmak için.

Anlaşmak için geldilerse eğer neden her gün daha çok insan ölüyordu. Kardeşim, annem, anneannem ölmüştü. 2 gün sonra amcamın ve Bakkal Hasan’ın da öldüğünü duyduk. Neden insanlar birbirine nefretle bakıyordu? Ve neden ellerinde fotoğraf makineleri ve gözyaşları ile etrafı gezen o adamlar, kadınlar, biri ölürken dur demek yerine fotoğrafını çekiyordu?

Zulüm böyle mi duyurulur, zulüm böyle mi durdurulur? Annem öldü, onun için zulüm ahiret günü bitecek. Tüm ölenlerin zulmü yalnız ahiret gününde bitecek. Bu fotoğraflar ahiret için miydi? Allah’ın zalimleri gördüğünü bilmiyorlar mıydı?

Ben Doğulu. Doğu; zulmün anneleri ve bebeklerini öldürdüğü yerdir. Doğu buram buram acı kokar, yanık kokar, kan kokar. Ve siz Batılılar Kuzeyliler Güneyliler ve gözlerini yuman tüm öteki insanlar. Dünyanın yuvarlak olduğunu unutmayın. Ant olsun ki annemin saçlarından çıkan dumanlar bir gün hepinizi boğacak.

ÖLÜM TEHLİKE MİDİR?

☞ Kader aslında hayatı belirleyen kelime. İnsanın neler yapacağına, nasıl öleceğine karar veren kelime. Ölüm ise kaderin koyacağı son nokta.

Kimse nasıl öleceğini bilmez. Tıpkı ne zaman öleceğini bilmediği gibi. Belki güzel bir ölüm var seni bekleyen, belki de acı bir ölüm var sana kucak açmış... Ama iki gerçek var görünürde aslında 'Dikkat! Ölüm Tehlikesi' yazılı olan tabelalar ve bizim onlara uzak oluşumuz -belki de buna uymaz isek ölümlümüz olacak- bir de zuhur etmiş ve yaşanmış ölüm. Birine göz ucuyla bakarken gerçeğine koşuyoruz aslında.

Peki trafolarla yazan ölüm tehlikesi yazısından mı yoksa mezarlıktan mı daha çok ibret alıyoruz? Dikkat ettiyseniz mezarlıklarda kötü veya acı şekilde ölmüş insanlara inat dimdik, yemyeşil açmış, büyümüş ağaçlar var, gayet de ferah... O zaman ibret aldığımız nokta galiba mezarlıklardaki ağaçların baharda tekrar dirilmesi, ne dersiniz?

Zehra Nur DURUKAN

☞ Dikkat! Ölüm tehlikesi vardır yazmışlar. Yazmalarındaki maksat nedir anlayamadım. İnsanları ölümden korkutmaya çalışmak mı? Ya da kötü bir espri mi? Ölümden korkmamak lazım, korkunun ecele faydası yok diye boşuna dememişler. Korkunca ecelin değişmiyor, ertelenmiyor... Ve biliyoruz ki nasıl yaşarsan öyle öleceksin. O zaman ne duruyorsun kardeşim? Azrail gelince dur bir abdest alayım diyemeyeceğine göre emirlere uymaya çalış ki ölümün de cennete bir yol olsun...

Enes GÜNER

☞ Uzun bir yolun küçük kapısı
Dünyanın bize son bir anısı
Kulaklarımda sela yankısı
Dünyadan götürülen sade kefen parası

Berkay AKGÜL

☞ Ansızın gelen ölümler, bir kara bulut gibi çöker insanın üstüne. Kimse bir başına yalnız kalmak istemez. Soğuk ve ıssız... Ölüm öyledir ki bugün geliyorum demez, vakit dolar ve işte olmuştur. Bazen de ölüm en hayırlısı olur. Peki, ölüm bir tehlike midir? Ölüm nerededir? Sıra kimde? Bilinmez bir sürü soru... Sonuçta ölüm, öldürülmeyle tek konu!

Buse YAĞIZ

☞ Ölürsek mezara gireriz, gerçekten. Ama mezarda ölmez yeni bir hayata geçeriz. Dışarda ise insanlar ölmek için dikkatli olmaya çalışır ama kaçış var mı? Mezardakine sormalı! Biz biliyoruz ki herkes bir gün o mezara girecek. Birileri ölümlerken birileri hâlâ ölüm tehlikelerinden uzak durmaya devam edecek. Çünkü hayatın kanunu bu...

Fatih TAN

☞ İnsanlar günlük hayatta ölümü çok az hatırlarlar. Ara sıra karşımıza çıkan mezarlıklar, ölüm tehlikesi uyarıları bize ölümü hatırlatan bazı unsurlardır sadece. Mezarlıklar bu uyarıların en etkileyicisidir. Ölüm gerçeğinin inkar edilemez yanısıradır çünkü. Diğer uyarıların sadece yanından geçer ve yaklaşmadıkça önemsemezken mezarlıklar öyle değildir. Mezarlığa girer girmez ölüm kokusu sarar ruhumuzu ve içimiz titrer adeta. Ama önemli olan nokta şu bence, ölümü sadece mezar gördüğümüzde değil her an hatırlamak, her anımızı bu düşünceye göre şekillendirmek, sevdiğimizimizin kıymetini bilmek...

Betül DEMİR

☞ Dikkat, ölüm tehlikesi!
Demiş ki Alemin Rahmeti
Ölünüz ölmeden önce
Ölüm müdür tehlike?

Bilal AYKANAT

HOŞ GÖRÜYOR MUYUZ?

MÜSAMAHA

Hayat, uzun bir yoldur ve bu yolda ilerlemek için bazı seçimler yapmamız gerekir. Bu seçimler ya doğru ya da yanlıştır. Kimilerine göre insanlar hata yapamaz, dört dörtlüktür, kimilerine göre insanlar hata yapabilir, hata yaparak öğrenir. Yapılan bu hatalar bir kardeşe, arkadaşına veya öğretmene olabilir. Önemli olan ise insanın hata yapan bir varlık olduğunu; affetmenin, hoş görmenin bir üstünlük olduğunu bilmektir.

Hoşgörü demek her şeyi affetmek, özellikle yapılan yanlışlara boyun eğmek, suç karşısında ezilmek değildir. Hoş görmek, başkalarının düşüncelerini tasdik etmesek bile o düşünceye sahip kişinin onurunu kırmamak, onun hareketlerini iyi karşılamaktır.

Hoşgörü; sözlükte tahammül, müsamaha, göz yumma vb. gibi anlamlarda geçer. Tahammül etmek, müsamaha göstermek anlayışlı olmayı gerektirir.

İnsan ilişkileri ve iletişimde de insanların gözden kaçırdığı nokta burasıdır. Günümüz dünyasında da hoşgörünün kullanılmadığını ve giderek kaybolduğunu görüyoruz. Ahir zamanda, teknolojinin de gelişmesiyle birlikte insanların git-tikçe sabırsızlaştığı ve anlayışsızlaştığı bariz olarak bellidir. Hoşgörülü olmak, beraberinde huzurlu ve barışçıl bir toplumu getirir. Bize taş atan bir insana ekmek atarsak hiçbir şey kaybetmeyiz. Sonuç olarak hoşgörülü bir insan olarak yaşamımızı sürdürmek bizden bir şey eksiltmez. Aksine bize birçok şey kazandırır. Önemli olan bunu kavramak ve başa-rabilmektir.

Ayşenur ALKAN

SUAL ETTİM, CEVAP ALDIM

Hoşgörü senin için ne ifade ediyor?
Hoşgörü dilektir benim gözümde. Dilediğin, istediğin ne varsa karşına çıkacak olan da odur.

Rumeysa GÜLER

SINIRSIZ HOŞGÖRÜ MÜ YOKSA SINIRLI ÖZGÜRLÜK MÜ?

İnsanların görünüşüne aldanarak bir başkası gibi davranmak sınırsız özgürlüğü getirir. Ben böyleyim demek sınırsız özgürlüktür. Senin davranışlarına saygı duyarak ben bu şekilde yaratıldım demek en güzeldir.

Kevser ÇAKAL

SUAL ETTİM, CEVAP ALDIM

İnsanlığa hoşgörü adına bir mesajın olsaydı ne söylemek isterdin?
Ağzından bir kelime çıkarmadan önce bir kez daha düşün ve şükretmeyi öğren...

Hasan AKYILDIZ

EF SUNLU ANAHTAR

Bir anahtarım olsun dilerdim ama sıradan değil. Hani şu filmlerdeki efsunlu anahtarlardan. Büyük bir sorunun oluyor, anahtarı deliğe sokuyorsun ve bum! Her şey artık yolunda. Hiç kimse gözyaşı dökmüyor. Hiçbir çocuk ağlamıyor bombalanmış evinin harabeleri arasında. Bilmem ne ülkesinin bilmem ne metropolündeki lüks bir otelde verilen “insan hakları” konulu konferansın kokteylinde bidon bidon çöp kovaları yemek ile dolarken Afrika’nın herhangi bir şehrinde hiç kimse açlığı ve susuzluğu son raddede hissederken ölmüyor.

Sahiden mümkün mü böyle bir şey? Hoşgörüden bir anahtarım olsa mesela, tüm sıkıntıları çözebilir miyim? İyimser yanıma “Tabi açarsın, hoşgörü bu, her şeyin anahtarı!” dese de kötümser yanıma (ya da gerçekçi mi demeliyim?) efsunlu bir anahtarın bile hiçbir şeyi iyileştiremeyeceğini söylüyor.

Her gün, her şey daha da kötüye gidiyor.

Her gün, daha az hayal kuruyorum.

Şu anahtar... İşe yaramaz mı sahiden?

Elif Feyza DİNÇ

NASIL BİR NESİL?

Anahtarımız hoşgörü olursa tüm kapıları açar mıyız, acaba? Doğru, güzel, etkileyici ama günümüz için klişeleşmiş bir söz... Anahtarımız hoşgörü olunca yapabileceklerimiz... Günümüzde ne hoşgörü kaldı ne de insanlık. Çok da karamsar davranmak istemiyorum ama durum böyle. Maalesef 21. yüzyıl insanı, kaybettiği çoğu değerinin yanında hoşgörüsünü de kaybetti. Dininden, kültüründen kop(arıl)an bir nesilden, bir gençlikten de farklı bir şey beklenemezdi zaten.

Günümüzde kültüründen uzaklaşmış insanlar, başka kültürleri sözde modern diye benimsemiş topluluklar var. Hal böyle olunca ayrılıklar, çatışmalar, kavgalar baş gösteriyor. Bu durum da hoşgörü kavramının günden güne, yıldan yıla; unutulup, silinip gitmesine yol açıyor. Şunu belirtmeliyim ki bu yolun sonu çok acı. Zira tarihte kendimizden, benliğimizden koptuğumuz her dönemde başımıza bir bela, bir musibet gelmiş; zorluklar çekmişiz.

Maalesef 21. yüzyıl dünyasında anahtarınızın değil hoşgörü; altın kakmalı, elmas kaplamalı olması dahi bir şeyi değiştirmiyor. İnsanlıktan uzaklaşıldığı sürece herkes kendisi için hoşgörü bekleyecek ama hoşgörülü olmayan yine kendisi olacaktır.

İbrahim Cahit ÖZDEMİR

Dost'un kuyruğunu sallaya sallaya bahçedeki yuvasına doğru ilerlemesiyle, salondaki kahkahaların şiddeti de azaldı. Yaz gecesi olduğundan mıdır, kimse saatin 2'ye yaklaştığını fark etmemişti, birisi dışında. 15'inde delikanlının, akrep 12'ye vurduğu andan beri yüzünü mahcup bir gülümseme esir almıştı. Bu gülümsemeye bir de köpeklerinin onları eğlendirmek için yaptığı oyunların sebep olduğu kahkahalar eklenince yüzü nisan ayına girmiş çiçek bahçeleri gibi açmıştı.

Bu güzel yaz akşamı boyunca karnından gıdıklanan çocuklar gibi gülen Halit Bey'in gözleri saate çarpınca uyku vaktinin geldiğini ve yarın geçirecekleri keyifli bir piknik için dinlenmeleri gerektiğini söyleyerek yatak odasına gitmek üzere ayaklandı. Eşiyle beraber biricik oğullarını öpüp iyi geceler diledikten sonra odalarına yöneldiler. Eşinin yeşile çalan ela gözlerindeki huzuru fark etti fark etmesine ama oğlunun dudaklarındaki gülümseme gibi bunun da bu mutlu akşamın güzelliğinden kaynaklandığını düşünüp sormaktan vazgeçti.

***

Bıyıkları yeni terlemiş delikanlıya şimdi tahta merdivenlerin gıcirtısı bile huzur veriyordu. Kendisini yatağına bıraktığı an katlanan huzuruyla gözlerindeki parlıltı daha da alevlendi. Komidinin çekmece-sindeki defteri eline aldı ve bir film şeridi gözlerinin önünden yavaşça geçmeye koyuldu.

"Bugün 1 Temmuz 2016. Bu satırları Ayvalık'tan yazıyorum. Tam 8 sene önce ayrıldığım yerden çok başka. Huzur ve sıcaklık kavramlarını ilk kez hissettiğim yer. Mutlu olmanın şaşırtıcı sarhoşluğunu üzerimden yeni atabildiğim için, bu satırları ilk defa yazma cesaretini buluyorum kendimde.

Doğdukları günden beri sadece yalnızlık ve burukluk duygularını hissetmiş olanlar mutluluğa ulaşınca yıllarca hapis tutuldukları karanlık odadan kurtulmuş mahkumlar gibidirler. Gün ışığı gözlerini kamaştırır, sersemelerler. Ben de aynen böyle, birkaç yıl güzelliklerin varlığına inandırmaya çalıştım kendimi. 8 yıl boyunca tek hissettiklerimin, normal şartlarda vahim duygular olduğunu öğrendim. Sevgiyi bilmiyordum ki yalnızlığımın farkına varayım. Merhametin ne demek olduğunu bilmezken burukluğumun farkına varamazdım ki.

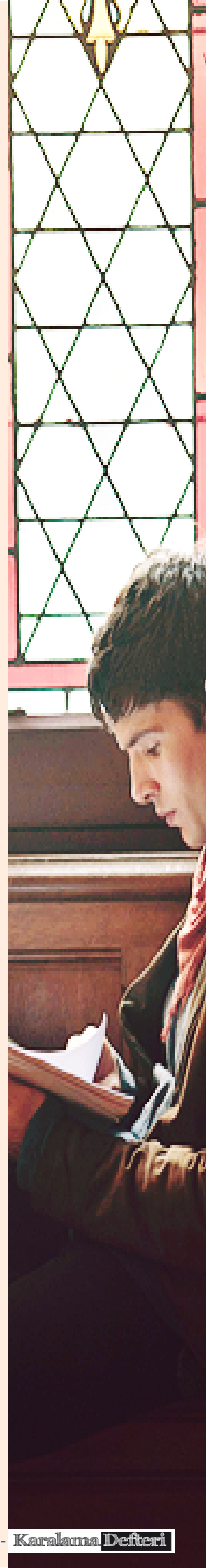
Bugün benim doğum günüm. Ama nefes almaya başladığım günün değil, aldığım nefesin farkına vardığım günün yıl dönümü. Yıllardır kandan başka bir şey girmeyen kalbimin, hissettiklerimle çarpmaya başladığı günün yıl dönümü. 8 yıl önce bugün ilk defa gözlerim, her gece nedenini bilmedikleri ağlamalarla uyuyakalan kader ortaklarım ve bu kaderden bizi sorumlu tutarmışçasına acımasız davranan bakıcılardan başka insanlarla tanıştım. İlk defa insanların gözbebeklerinde öfke ve suçlamalardan başka şeyler gördüm. Gözlerinin ferlerinde güzellikler olan iyi insanlar gördüm.

Kocaman bir buketi yeni bırakmış gibi güzel kokan bir el uzatıldı bana. Her köşesi acı olan zindandan çekip aldı beni o ellerin iyi kalpli sahipleri. O güzel insanların yuvalarının sıcaklığı, her gece yanaklarımı ısıtatan gözyaşlarının sıcaklığından çok farklıydı.

Dün akşam buraya gelirken uğradığımız tesisin bahçesinde dolanıyordum. Yanı başımdan gelen derin öksürükler tanıdık geldi, başımı yolun kenarındaki duvarın sapa köşesine doğru çevirdim öksürüklerin kimden geldiğini anlamak için. Benim yaşlarımdaki genç de beni farketmiş olacak ki kafamı çevirmemle gözlerimin çocuğun korku dolu bakışlarıyla çarpışması bir oldu Bu ürkek bakışları bir yerden tanıyorum ama nerden? Ben ona doğru yürüdükçe onun yüzünü buruk bir tebessüm kaplamaya başladı. Ben daha ağzımı açmadan beni baştan aşağı süzüp ismimi kırık bir sesle haykırıverdi. Bu hüüzünlü çatlak sesin sahibini hatırladım tabi. Yıllarımın beraber geçtiği oda arkadaşım. Oda arkadaşım dediysem odadan çok koğuşa benzeyen yatakhane en az 20 kişiydik zaten. Birlik arttıkça acı da artardı o acımasız yerlerde.

Tam halini hatırlı sorma gafletinde bulunacaktım ki elinde tüten sigaraya bakınca kapayıverdim ağzımı. Biz sustuk, iç çekişlerimiz başladı söze. Ağzımı açamayacağımı anlamış olmalı ki o anlatmaya başladı, hayatına yeni katılan acılardan. Yıllardır katlanmaya alışık olduğu müdür değişince yenisi gelmiş yerine. Bu kalpsizler ne anlar çocuktan, gençten. Azar üstüne azar, suçlama üstüne suçlama. Bizimkisinin de delikanlı gururu ya, illallah deyip atmış kendini sokaklara. Acı insanı olgunlaştırır derler ya, bu da daha 12'sinde bir o köşe bir bu köşe başıboş dolanmaya başlamış. Sokak serserileriyle tanışıp ahabplık edince de yakasını bin bir türlü beladan kurtaramamış tabi. Salmış gitmiş kendini.

Sesim çıkmadı. Yumruk olup kaldı boğazımda sözler. Teselliye gerek olmaz böyle insanları. Mutluluk ne, bilmezler ki acılarını unutturasın. Bu yaz akşamını, gözlerimizin hüznü soğuttu. Yola tekrar koyulma vakti gelince ben ailemin yanına döndüm, o acılarıyla karalık sokaklara. "

TECRÜBESİZİN HITABI

Yağız Sirac YAZGAN

Şu kâğıdı dolduramayacak kadar tecrübesizim,
Malum, tecrübesizim diyorum
70 yaşındaki dede 7 yaşındaki çocuktan daha az acı çektiği için,
Yaşlara, suçlara bakılmaksızın atılan bombalar olduğu için,
Yaş önemli değil, yaşanmışlık önemli,

O bombaları atanlar, zevk-ü sefa içinde geziyorlar şimdi,
Ahlak onlar için önemli değil,
Onlar ahlaki sorumluluklarını yoksullara yüklerler,
Kendileri iki çocuğun yanağını sıkıp
Olmayan vicdanlarını rahatlatırlar.

Onlar paraya âşıktır,
Senin benim gibi karşı cinse değil,
Onlar özgürlüğe açtır,
Herkes gezmeli, herkes ticaret etmelidir.

Kafanda bir aşk tanımlaması oturtmuşlardır,
Ergenlikte bununla uğraşırsın, Leylasındır,
Büyürsün, evlenirsin,
Evine bakmak için çalışırsın, çalışırsın, çalışırsın...

Olmuşsun artık 70 yaşında,
Saç kalmamış başında,
Aşkta, üç kuruş paraydı, yaşadın, gittin,
Sen tüm hayatın böyle olduğunu mu zannettin?

Okudun mu hiç birkaç sayfa kitap?
Düştün sana dikte edilen yollarda bitap
Hey! Boş işlerle uğraşan, sanadır bu hitap
Seni kendime aldım muhatap,
Beni, bizi dinle artık,
Onları değil!

KATİL SİZSİNİZ

Emiyra YILDIZ

Ben, Katolik bir ailenin 3. çocuğuyum ve 17. yaşına girdiğim gün öldürüldüm.

Ailemin dinlerine olan bağlılığı bir annenin çocuğuna olan bağından daha fazla ve sertti.

Fakat ben meraklı ve hep sorun yaratan kızdım. 16 yaşımıdayken okulumuza, üniversitede çalışan birinin bize İslam'ı anlatmaya geldiği söylendiğinde, salondan 25'e yakın kişi ayrıldı. Onların aksine ben merakla dinledim. Aklımı kurcalayan birçok cümle kurmuştu.

“Başını örttüğün kumaş senin özgürlüğünü kısıtlamaz, namaz Allah ile olan iletişimidir, Peygamber bizler gibidir.”

Birçok kitap okudum. İslam nedir? Müslümanlık nedir? Her şeyin doğrusunu öğrendiğime inandığım o gece kendime “Bu benim.” dedim. Beni yansıtan şeyler bunlar diyebildim ve ilk kez o zaman doğru olduğunu hissettim. Doğru bir adım atacağımı hissettim.

Aileme bu kararımı söylediğimde doğum günü sabahımdı. Elimde baş örtüm vardı. Babam söylediğim ilk an benim artık bir günahkâr olduğumu ve ruhumu fedakârlık ederek Tanrı'ya vermem gerektiğini söyledi. O kadar korkunç davrandı ki kendi kendime “Benim ailem bu mu?” diye sordum. Hayat bu mu? Özgürlük bu mu?

Öldürüldüğüm o gün hâlâ doğru olanı yaptığımı biliyordum.

Asıl katil ailem mi bilmiyorum ama Müslümanları bombalayan da benim katilim, Müslüman kadınları başörtüleri var diye dövenler de, Kur-an'ı yakan da katilim.

Özgürlüğü ne aile verir ne de başka biri.

Ben özgürüm diyebileceğiniz bir aileye mi sahipsiniz? Yoksa sizi ölümünüzü izleyebilecek kadar özgür ruhlu katillere mi?

Benim katillerim; ailem ama sizler, hala Müslüman ölümlerine dur demeyenler, sizler de benim katillerimsiniz.

Küçük kızın soğukla kızarmış kulaklarında bir ritim vardı. Henüz kimsenin duymadığı, keşfetmediği ve keşfetmek için yola çıkmadığı bir ritimdi bu. Yalnız onun duygularında anlam kazanan, bir bulutun yolculuğunu andıran bir ritim... Öyle ki adımları ona göre yerle buluşurdu, kafası bu ritmin hızıyla çalışırdı; yavaş ya da hızlı, yelkovan da akrep de ona göre sürdürürdü zamanı.

Gözlerine değen güneş ışınları vardı ki yeryüzünü böyle bir aydınlık sarmamıştı şu ana dek. Aydınlığa karşı bakan gözleri ancak bu güçlü parlamayla gerçekleri görürdü. Kimseye söylemeyip bir sır olarak içinde saklardı bu gerçeği, zaten kim dünyanın kâğıt üstündeki bir çizgiden olduğuna inanırdı ki her şey bu kadar gerçekçi acıtırken yaşamın bir çizgiden ibaret olduğuna kim inanırdı?

Dudakları bu sırta mühürlenmişti. Ufacık dudakları aralansa kelimeler kaçır diye korktuğundan, bir an olsun konuşmazdı. Cümleler boğazında dizili kalırdı ve böylece bir dizi acıdan kurtarırdı insanlığı.

Bu küçük kızın teninde bir şey vardı ki, büyü gibiydi. Hiç kimse elinden tutup onu yerden kaldırmamıştı bu zamana dek, ellerini bile uzatmamışlardı; herhalde teni yasak olmalıydı. Yoksa her düştüğünde görmezden gelinir miydi, zira o çok sık düşerdi yürüdüğü yollarda.

Soğukta ilerleyen insanlara baktı, birkaç küçük çizgiden ibaretlerdi. Kendisi de öyle miydi acaba, bir nebze daha gerçek olamaz mıydı? Diğerlerinin yalanlarına tanık olmuşken bu sele kapılmak istemiyordu. Derin bir nefesle kırmızı rüzgârı akciğerlerine doldurduğu sırada önünden montunu sıkı sıkıya tutan bir adam geçti. Bu rüzgâr onun olmalıydı. Kırmızı, dedi içten içe. Dışa konuşamazdı, ya kelimeler kaçarsa, sonra ne yapardı? Acı, dedi kırmızının ardından ve kalbinde yankılanan bu kelime bir kibrit yaktı. Bu kibriti çok iyi tanırdı; yanardı, sönmek bilmezdi. Bunun gibi binlercesi vardı, hepsi birdi, hepsi merak demekti.

Adamın arkasına takıldı küçük kız karda oluşan ayak izleri dışında başka hiçbir yere basmadan onu takip etti. Soğuk birkaç rüzgârın ardından adamın titrediğini gördü, titredikçe montuna daha sıkı sarılıyordu. Dudaklarında bir tebessüm oluştu küçük kızın. Adam bilmiyordu, bu titreyiş soğuktan değildi. Yalnızca yalnızlık içten içe ona sarılıyordu. Yalnızlık böyleydi işte, mutsuz insanları sadece varlığıyla bile üşütebilirdi ve adam bunun farkında değildi.

Kız öylece adama bakarken birdenbire bu büyük beden ona döndü. Adam geldiği yola bakıyordu. Tereddüt vardı gözlerinde. Kibrit alevlendi, neden tereddüt ediyordu? Kız kendine hâkim olmadan adamın gözlerine çevirdi bakışlarını. Bakmaması gerektiğini bilse de bunu içinde yanan meraka açıklayamıyordu. Gökyüzü gürledi, 1. Gökyüzü onu uyarıyordu, kız uyarıyı göz ardı etti istemsizce, adamla konuşmak istiyordu. Gök bir kez daha gürledi, 2. Boğazına dolanan ipi hissediyordu ve içinde bir yerlerde biri çığlık atıyordu: “Bakma, dur!” 3. kez gök gürlediğinde ipin düğümü atılmıştı ve kız gözlerini adamdan ölüm pahasına da olsa çekemiyordu. Bir kez daha etraf aydınlandı, 4. Daha deminki çığlık kısılmış, lütfen diyerek yalvarıyordu kıza. Çırpınışlara aldırmadı, neden vazgeçemiyordu? Art arda üç kez duyuldu bu sefer gürültü. 5, 6, 7... “Vazgeç.” Sese aldırış etmeden önündeki sandalyeye çıktı, birilerine söylemeliydi sırlarını ve bu adamdan başkasına söylemek istemiyordu. İki kez tüm gücüyle gürledi gök fakat bu bile kıızı durdurmaya yetmedi. “Neden?” diye sordu içindeki ses, tereddüt etmeden cevapladı. “Çünkü gözleri hüznle bakıyor. Gerçek bir hüznle. “Dünyada gerçek bir şey kalmışsa onu korumalıydı. Bu düşünce içindeki son korku tozlarını da süpürdü. Son kez gök gürlediğinde kızın ayakları sandalyeden ayrılarak boşlukla buluştu. “Bitti.” dedi içindeki ses. Evet, dedi kız, bitti. İpin boynundaki baskısına rağmen tebessüm etmeyi bırakmadı, adam doğruca ona bakıyor, onu görüyordu. Korkmuş ve irkilmişti, nerede olduğunu bilmiyordu; gözleri güneşten, teni ateşten, dudakları mühürlü küçük bir kız, çıplak ayakları ve yazlık elbisesiyle ona bakıyordu.

Küçük kız adama koştu, ona söyleyebilirdi, ona anlatabilirdi, onu durduracak ses bir ipin ucundaydı şimdi. Adama eğilmesi için işaret yaptı, kendisi de parmak uçlarına yükseldi. Kalbi heyecanla atıyordu. Anahtarın kilide yerleştiği ve ardından döndüğünü hissediyordu. Yaşlarla parlayan gözler ona yaklaştı, adamın kulağına eğildiğinde kilit açılmıştı.

“Ben” dedi ince sesiyle sessizce. “Ben seni korurum.” Dişlerini gösterebilmenin özgürlüğüyle sırıttı. “Neden mi? Biliyorum çünkü.” Adama baktı dikkatle. “Neyi mi?” diye sordu fısıltıyla. Adamın çizgisi hariç tüm çizgiler yok olana dek kâğıdı katladı. Bir kibrit kutusu kadar küçülünce kâğıt “Biliyorum çünkü!” diye bağırdı tüm gücüyle. Zaten herkes gitmişti, kimse onları duyamazdı. Kâğıdı adamın avucuna koydu, kâğıt hızla kül olurken küçük kız birkaç gözyaşına hâkim olamadı. Al yanaklarında birkaç damla geziniyordu. “Biliyorum... Nasıl var oluna-çağını ve daha önemlisi, nasıl yok sayılacağını...” Kül olmuş kâğıtla beraber küçük kız da rüzgârla buluştu. Pembeye boyadığı hava pişmanlığa dair hiçbir tonu bulundurmuyordu.

Adam şaşkınlığını üstünden atamazken zar zor ayağa kalktı, bu neydi böyle, o kız da kimdi? Kendine gelmeye vakit bulamadan derinlerden bir ses duydu. “Merhaba yeni yoldaşım.” diyen ses güvenle devam etti. “Beraber var kalalım.”

NE OLMALI NE OLMAMALI

☞ Dünyamızda birçok Müslüman ülkesinde savaş yüzünden tonlarca kan dökülmektedir. Ülkemizde yaşanan terör olaylarından bahsedelim: Daha dün DAESH tarafından 2 askerimiz kaçırıldı. Neden? Ülkemizi ele geçirmek için, Müslümanları yok saymak için. O kadar çok düşman ülke var ki bize. Ülkemizde havalimanı, yollar, tüneller ve köprüler yapıp geliştiği için ülkemize düşman oluyorlar. Evet, nedeni sadece bu. Ama ne kadar güçlü ne kadar gururlu bir ülkeyiz ki dimdik ayakta durabiliyoruz. Yalnız kötü bir durum var ki her Müslüman ülke bizim kadar şanslı değil. Misal, Suriye. Ülke, insanların aciz çığlıklarıyla dolu. Her yer çatışmalardan dolayı harabe. Harabe olan sadece binalar değil. İnsanların yürekleri. Neler olmalı, ne olmalı ki dünya düzelsin. Batı ahlak süruncemesinde yol bulmaya çalışırken medeniyet beşiği Doğu'ya ne oluyor. Ne yaptırılıyor? Şimdi güzel bir dünya düşünelim. Her kötü şeyi aklımızdan çıkaralım. Ne savaş olsun ne kan. Sadece barış, huzur ve mutluluk olsun. Ülkeler arası hırs yok, rekabet yok. Ülkeler birbiriyle dil, din, ırk ayrımı yapmıyorlar, aksine saygı duyuyorlar. Bir Müslüman'ın rahatlıkla bir Hristiyan ülkesinde, bir Hristiyan'ın rahatlıkla bir Müslüman ülkesinde dolaşabileceğini düşünsenize. Paranın üstün bir güç değil de vicdanın, paylaşmanın, yardımlaşmanın üstün olduğu bir güç düşünsenize. Ne kadar güzel olurdu değil mi? Keşke hep huzurla dolsa dünyamız. Ne savaş olsa ne kan dökülse... Ne olmalı dedik ya, güzellik kurtarsın dünyayı diyoruz, güzellik olmalı...

Edanur ERDOĞAN

☞ Şu an dünyada büyük bir katliam gerçekleşiyor. Ahlak katliamı, insanlık katliamı. Ölmemeli hiçbir insan nefes aldığı topraklardan ötürü. Ve olmamalı artık yitirilen sevgiler, öğütülen arkadaşlıklar.

Melike KILIÇ

☞ Tüm dünyanın artık gözünü açması gerekiyor. Televizyonların bize inandırıcı kılmaya çalıştığını biz sorgulamalıyız. Uyutulan bir genç olmamalıyız. Harekete geçmeliyiz. Hem kendimiz hem devletimiz hem de dünyanın barış içinde yaşaması için.

Zeynep Büşra MEYVECİ

☞ Bu dünyada en başta hiçbir türlü savaş olmamalıdır. Yetim doğmamalı çocuk, öksüz büyümeme- li bir yavru. Dünyayı güzellik kurtaracak demeliyiz ve güzellikle donatmalıyız bu şehri, bu dünyayı, bu evreni.

Ama neler olmalı dersiniz de olması gereken şeyle- rin başında sevgi ve muhabbet olmalı. Sevgiden her şey doğabilir: Doğan her yeni gün, batan her güneş, gülen her insanın yüreği muhabbet ile ilerler ve bü- yür, büyüyen her muhabbet, bir fedâi yetiştirir ken- dine. Daha güzelini ortaya çıkarmak için. Şu an şu dakika bakıyorum ekranlara, yurttan yanan çocuk- ların birbirine sarılmış haberine. Yine bakıyorum Halep, Suriye' nin yavruları gözlerinde gülümseme yerine bilmem kimin kanı sıçramış masum yüzle- rine, ağlıyorlar. Yaralı olan sadece uzuvları değil, yaralı olan yürekleri.

Her şeyin bir olu- ru ve bir olmayanı vardır. Sabah kalktı- ğımızda annemin sı- cacık gülümsemesini görüyorsam, benim için bu olmalı hayat. Olmamalı dediğim şey ise o kadar fazla ki. Bizler mümkün olduğunca her şeyin olurluğunu yapmaya çalışalım ki dünya daha güzel ve yaşanır bir yer olsun. Bunu ya- parken Batı' nın hümanizm kavramına da ta- kılmayalım. Bize nasıl yaşamamız, ne olmamız gerektiğini hatırlatan bir kitabımız var.

Ertuğrul ÇAKAR

☞ Bu hayatta vicdanlı olmalı, insan ol- malı, âdem olunmalı, herkes özden bir damla da olsa nasibini alacağı- nı unutmamalı.

Kim olduğunu, kimden olduğu- nu, neyden olduğunu unutm- malı. Ya hep ya hiç olmamalı. Bir ucundan da biz tutalım demeli.

Herkes kapısının önünü süpürse dünya temizle- nir. Bu hayatta insan, insan olmalı.

Zeynep KORKMAZ

☞ Eşitlik değil
adalet olmalı.

Zihnimize yaşlı, gözleri karanlık bakan, mutsuz, asık suratlı, yok etmeye, elde etmeye, tüketmeye adalı bir insan getirin ama bu insanı tek bir kişi olarak düşünmeyin yani hem somut 'kötülük yapan binlerce insan kadar somut' hem de soyut 'gördüğümüz, varlığını bildiğimiz ama yavaş yavaş yok olan, görünmeyen gri dumanlar kadar soyut'...

Bir de zihnimize yeni doğmuş hiçbir şeyden haberi olmayan, bembeyaz kundaklar içinde bir bebek getirin, saf, tertemiz, günahsız... Bu kelime önemli 'günahsız, suçsuz' çünkü tahmin edeceğiniz gibi bu bebeğe dünyadaki tüm mazlumların yükünü verdik yani savaşlarda can veren askerler, ülkelerini bırakmak zorunda kalan insanlar, ağlayan çocuklar ve daha nicelerinin varlığını bu bebeğe yani 'meleğe' verdik. Şimdi bu iki varlığı konuşturalım, savunsunlar kendilerini...

Sevgi Beyza OĞUZ

☞ Eşitlik değil adalet olmalı.

Furkan ÇEVLİK

☞ Artık kimse inancından dolayı dışlanmasın. Olmamalı artık birbirini hor gören gözler.

Sinem KARAKUŞ

☞ Sevmek olmalı, bir kuşun cıvıltısını, bir dostun sözünü, bir annenin şefkatini...

Emir ERDEM

☞ Biz buraya ait değiliz. O yüzden bu hayat bizi kesmez. Bize ait olmayana sahip olmamalıyız.

Emirhan Akgün

☞ Hayatta insanlar birbirine saygı duymalı, sadece kendi menfaatlerini düşünmemeli, anlık yaşama olmamalı...

Em-

recan ŞİRİN

Bir soru soralım kendimize: Ne olmalı, ne olmamalı? Kendi dünyamızdan çıkalım. Dış dünyaya bakalım, gözlemleyelim. Ama sadece gördüklerimize bakmayalım. Başka başka ülkelerde daha farklı hadiseler gerçekleşiyor. Elimizin altındaki İnternetle araştıralım biraz. Neler oluyor hayatta? Neler olmalı size göre?

Dünyaya baktığımda Afrika'da, Orta Doğu'da savaşlar var. Amerika'ya, Avrupa'ya baktığımda ise eğitim, kendini geliştiren bilim, sanat, hızlı teknoloji var. Dikkat ediniz! Dünyayı bu yönleriyle ele alarak bir teraziye yerleştirsek ne kadar eşit olur bu terazi? Sözde en gelişmiş ülkelerken bakınız ki barbarca, medeniyetsizce bu fiilleri gerçekleştiriyorlar. Bir söz bu kadar iyi açıklayamazdı.

Ey liderler! İyilik yapar gibi görünmeyin, iyilik yapın; görünmeyin. Ne olmalı sorusuna isabet bir cevap. Saydığım ülkelerdeki yaşamı kim sürmek veya sürdürmek istiyor? Empati kurarak beş saniye düşünün. O insanlar ne yapsın? Keşke o ülkelere gelişmiş ülkelere yardım gönderilse...

Savaşlar, sömürgecilikler toplumu giderek eritir. Savaş ve sömürgecilik olmasa.

Dünya güzel yer. Kıymetini bilelim. İçindeki en kıymetli şeyler din, dil, ırk fark etmeksizin sevdiğiniz insanlardır. Belki de hatalarınız oldu şu saate kadar. Ama eğer kararınız değiştiyse hiçbir şey için geç değildir. Her insan özeldir. Özele güzel davranalım...

Nisanur YILMAZ

☞ Hayallerin ve amaçların para ile alınabildiği bir sistem yerine, alın teriyle alınabildiği bir sistem olmalı.

Furkan ÖZDEMİR

☞ Hayatın rengi kırmızı değil, yeşil olmalı

Berkay AKGÜL

☞ Hayatta olması veya olmaması gereken bir şey yoktur. Çünkü olanlardan başka olmayanı bilemeyiz. İdrakimiz, aklımız sınırlıdır. Olmayan bir şeyin olmasını istemek imkânsızdır. Olan bir şeyin yok olmasını istemek ise olmayacak bir istektir. Adalet ya çoktur ya da azdır.

Savaşın olmayacağı bir dünya da yoktur. Ben derim ki: 8 milyar insandan daha fazla insanlık isterim. Mazlum Müslüman kardeşlerim için daha duyarlı Müslümanlar isterim.

Rana Elif KURNAZ

DURSUN GÜRLEK İLE GENÇLİK DERSLERİ

Ömer Fazıl Yürük: Hoşgeldiniz. Biraz kendinizden bahsedebilir misiniz?

Tabi. Sünnet olduğuna göre tanışalım. 1952 yılında Tokat'ın Turhal ilçesinin Üzümlören köyünde dünyaya gelmişim. Beş yıllık ilkokulu köyümde okudum fakat okula başlamadan önce mahallemizin benden büyük çocuklarından merakım sebebiyle okuma yazmayı öğrenmiştim. Tabi köyde evler damdan. O evlerin duvarlarına yaza yaza, kuş resimleri çize çize, annemden de biraz dayak yiye yiye ilkokula başladığımda normal kitap yazılarını okuyabiliyordum. Bunun için İsmet Öğretmenim beni çok sever ve sık sık kitap okuturdu. Derdi ki: "Oğlum sen ortaokul ve liseyi de oku, üniversiteye de git. Belki ileride yazar olursun. Olursan beni unutma."

İlkokulu bitirdikten sonra İmam Hatip okuluna gitmek istiyordum. Fakat ailem izin vermiyor. Ev işlerine yardım edecek benden başka kimse yok sonuçta. O zaman hayatımın ilk radikal kararını aldım. Aileme haber vermeden Tokat'a giden bir otobüse bindim, okulu bulup kaydımı müdürün de yardımıyla yaptırđım. Okulun sonlarına doğru üniversite seçim zamanı geliyor tabi. Tek bir yeri işaretledim: İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türkoloji Bölümü. Puanım da tuttu. İstanbul'a geldim, araya araya fakülteyi buldum fakat meslek okulu mezunu olmadığım için almadılar. Profesör Faruk Kadri Timurtaş'ın odasına gittim, derdimi anlattım. Hayatımın en mutlu dakikaları o anlar. Koskoca profesör ile Anadolu'dan

dün gelmiş bir çömez karşılıklı oturmuş çay içiyor. Velhasıl, çözüm olarak düz lisede imtihana girecektim. Gazi Osman Paşa Lisesinden karne aldım. İkinci defa üniversite sınavına girdik tabi. Bu seferde İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü tutturdum. Gönlüm diğerindeydi ama yine de tesellimi bulmuştum. 1979-1980 öğretim yılında mezun oldum. İki defa tayinim Anadolu 'ya çıktı. Bense İstanbul'dan ayrılmak istemiyordum. Ankara'ya gidip kura çektik. Kars'a çıktı. Ben de gitmedim ve İstanbul'da kaldım.

Efser Demiröz: Öğretmenlik hayatınızdan ve dışarıda sürdürdüğünüz derslerden bahsedebilir misiniz?

Ben daha çok kültür müesseselerinde çalıştım. Gazetelerde, dergilerde, yayınevlerinde... Öğretmenliğim az ama asıl öğretmenliğimi şimdi yapıyorum. Dört yerde Osmanlı Türkçesi hocalığı yapıyorum. Her yaştan insan var. En genç öğrencimiz de 82 yaşındaki Özcan Bey. Eh tabi, öğrenmenin yaşı yok. Peygamber Efendimiz(S.A.S.)'in de hadisinde buyurduğu gibi: "Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz." Hepimiz talebeyiz, hayatımızın hangi dönemi olursa olsun. Bunun dışında şu an öğretmenlik dışında sık sık sohbetler ve konferanslardayım.

Adımın Dursun olduğuna da bakmayın. Hiç durmam. Nerede hareket orada bereket sonuçta. Hâlâ koşar, gezer, seyahat eder, sohbetlere giderim. Yaş izâfidir, adamına göre de değişir. Kimi 20 yaşında ihtiyarlamıştır kimi 80 yaşında gençtir. O yüzden karşınızda 64 yaşında bir delikanlıyım. Saçımızın beyaz olduğuna da bakıp bize yaşlı muamelesi yapmayın. Onlar beyaz değil, dimağdan süzülen fikir ve edebî gülümsemesidir.

Bu arada ilm-i simayı da bilirim. İlk bakışta kimin Hızır kimin hınzır olduğunu anlarım. Hızır'ın da anlamı yeşilliktir. Hızır(a.s.)'ın ayağını bastığı yerde ot biter derler. Güzel insanların gittiği yerde şenlik olur anlamına gelir bu. Bir debir söz vardır : "Hızır gibi yetişti." diye. Büyük adamlar Hızır gibi yetişir etrafındakilere.

Siz de büyük adamlar gibi etrafınızdakilere yardım edin, onlara yetişin.

Melik Sait Kara: Edebiyat sizin için ne anlam ifade ediyor?

Yarın bir gün üniversitelere gideceksiniz, çeşitli fakültele-re. Hangi mesleği seçerseniz seçin hiç fark etmez. Hepiniz edebiyat bilmek zorundasınız. Bir matematik öğretmeni bile olsanız edebiyat ve güzel konuşma sanatını bileceksiniz. Bilmezseniz dersinizi güzel anlatamazsınız değil mi? Edebiyat her insanın mesleğidir. Eskiden bir hocam derdi: "Bilmiyorsan edebiyat, yaşama kendini denize at." Edebiyatın bir diğer açıklaması da içinde bulunduğu durumun gereğine göre konuşmaktır. Yani seni dinleyen insanın durumuna, seviyesine, şartlara göre söz söyleme sanatıdır. Zaten bu tarifi Efendimiz yapmış: "İnsanların anlayış seviyesine göre konuşunuz." Yoksa anlamaz ve rahatsız olur. İki yaşındaki bebeğe acılı dürüm yediremezsiniz. Ona süt vereceksiniz.

Esmâ Merve Ekşi: Üniversite yıllarınızda edebiyata dair yaptığınız çalışmalarınız var mı?

Üniversite yıllarım. Meraklı bir grubumuz vardı bizim. İki kız öğrenci, üç erkek öğrenci. Bu grubumuzla yazar şairlerin evine giderdik. Necip Fazıl'ın evine gittik. Biraz da korkarak gittik. Üstad sert adamdı. Balkonda karşıladı bizi. Üstünde bir robdüşambır. Kahve söyledi bize. Oğluna seslendi: "Osman, çabuk bize kahve getir." Osman Kı-sakürek: "Emredersiniz babacığım." Biz şaşırdık tabi. İşte, Üstad Necip Fazıl ile böyle tanıştık.

Hazarbey Yılmaz: Evinde ziyaret ettiğiniz diğer yazar ya da şairler kimler?

Örneğin Cemil Meriç'e gittik. Onunda üstünde bir rob-düşambır vardı. Evine girdiğimizde çok güzel duygular hissettim. Duvarlarda düzenli şekilde bir sürü kitap. Et-rafınıza baktığınızda gördüğünüz sadece kitap. Bizi sa-lonunda ağırladı. Ben Cemil Meriç'in yazılarını sürekli

takip ediyorum. Müstağripler makalesini de ezbere biliyorum. Heyecandan kendimi tutamayıp üç sayfa-lık yazıyı ezbere okumaya başladım. Okumam bitince Cemil Meriç kulağıma eğilip kendisine boş zamanla-rımda gelip yardım edip edemeyeceğimi sordu. Böy-le mükemmel bir teklif. Ben tabi havalara uçuyorum. Bir süre yanına gidip geldim.

Kayra Merve Gönen: Böyle büyük şair ve yazarlarla tanıştıktan sonra çıkardığınız dergi ya da yaptığınız herhangi bir çalışma var mıydı?

Tabi ki, gittiğimiz yazar ve şairler ile ilgili dergiler çı-kardık, farklı dergilerde yazılar bastık. Kendi çıkar-dıklarımızdan bir tanesinin adı "Tarih ve Düşünce-lerimiz'di.

Hatice Üstün: Erken yaşta kütüphane kurmaya başladığınızı söylemişsiniz. Ayrıca yaklaşık 12.000 kitaba da sahip olduğunuzu belirttiniz. Bilindiği üzere birçok kitapsever eşile, kitaplarını evde tut-mak konusunda tartışma yapıyor. Bu konuda eşiniz ile aranız nasıl?

Benim eşim bu konuda çok anlayışlı. Fakat bu konuda arkadaşlarım dertli, evlerinden kitaplarını çıkarmaya çalışıyorlar. Şimdi buradaki hanım kızlarımız ileride böyle manzaralarla karşılaşılırlarsa benim arkadaşları-mın eşleri gibi olmayacaklar, kitapsever olacaklar.

Fatih Ecirli: Peki kitaplar sizin için ne anlam ifade ediyor?

Medeniyetimiz kitap medeniyetidir ve insanlık tarihi kadar eskidir. Örneğin Hz. Adem'in de suhufu vardır. Bu da demek oluyor ki kitabın tarihi ve başlangıcı Hz. Adem ile eşittir. Şöyle bitireyim mevzuyu. Bütün ki-taplar, kitapların kitabı olan Kuran-ı Kerim'i daha iyi anlamak için yazılmıştır.

Sinan Güneş: Değerli vaktinizi bize ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Bahar Olsam

ne ben ne de siz
sadece gökyüzü, sadece deniz
seni hatırlatır yeni açan filiz
ya senin gibi baksın ya senin gibi gülsün
tam rüzgar estiğinde, kirpiklerine güneş değsin
köklerim de bile sen varken sensiz gün nasıl geçsin

bazen bahar yakın derim
ne derdim kalır ne de özlemim
kış bile sen kokuyorken
baharda seni unuttur mu bu beden
herkes beklerken sen gibi bakan çiçekleri
ben en güzel topraktan kaçan bulut oldum

bahar, ne benim ne de sizin
onun gözleri el değmemiş beyaz gül
onun elleri kör bir menekşe
onun saçları benim köklerim
onun kalbi serin, taze toprak
onun ruhu kıştan bahara kadar uzak

keşke ağaç olsam seni seyretsem
kış olup seni beklesem
sen olup gül koksam
bahar olup sana benzesem
senin kadar güzel olup ben de üç mevsim çiçek açsam

Gül Emiyya Yıldız

Sonbahar Kış İlkbahar Yaz

Hangi mevsime ait olmak isterdim? Kim bilir. İçinizde milyonlarca “ben sen o” varken nasıl sadece bir şeye ait olabilirsiniz ki?

Bir şeye ait olmak ne demek? Onun gibi olmak mı demek? Bana hiç sorma. Bak şu ilerdeki Sait'e sor. Pek bilgili bir adamdır. Senin sorularını bir tek o cevaplayabilir. Ne ben, ne sen, ne de o.

Sonbahar gibi serin olmak isterdim. Serin serin esmek. Tepedeki kara bulutlar gibi olmak isterdim. Ne varsa dökmeye hazır. Yerdeki kırmızı turuncu yaprak gibi olmak isterdim. Hayattaki amacını tamamlamış ve geriye sadece kitap arasında kurumak kalmıştır.

Kış mevsimi gibi bembeyaz olmak isterdim. Daha önce hiç siyaha bulanmamış, kıyıda köşede gri kalmamış. İlkbahar'da patlayan çiçek tohumları gibi olmak isterdim. İçimde bir sevinç, bir gülümseme isteği. Sanki deli gibi. Hayatta biraz deli olmak iyidir, derdi annem. Doğru demiş.

Yaz mevsimindeki gökyüzü gibi olmak isterdim. Mai mai. Gemiye binip deniz olmak isterdim. Üzerimde martılar uçsundu tek derdim.

Hangi mevsime ait olmak isterdim? Kim bilir.

Hacer Lamia Arslan

Günbahar

Çiçek açtığı için seviniyor
Bilmiyor ki o sevindiğinde
Birinin kalbi hızlanıyor
Her tebessümünde içi ısınıyor

Güneşi izliyor, kuşları, göğü
Çenesi biraz yukarı kalkmış
Önüne düşen saçları geriye yatmış
Her göz kırışında hayret içinde bırakıyor

Tatlı bir esinti var dışarıda
Güzel canı bir esinti istiyor, çıkıyor
Yüzüne değen rüzgâr kışkandırıyor
Saçlarını oynatan rüzgâr el gıdıklıyor

Konuşuyor, hayır konuşmuyor
Sanki birinin kalp ritmini oluşturuyor
Birinin kalbi onun sesinde atıyor
Kulağı o konuşmayınca acıyor

Yokluğu hüznün veriyor
Aynı zamanda umut
Belki o da düşünüyor, özler diye
Fakat sarf edilen çaba boşluğa düşüyor

Bu duygular en güzel baharda yaşanıyor
Güldüren cıvıltılar, güzelleştiren çiçeklerle
Belki biraz yağmur, belki hafif bir meltemle
Ama en güzel, onu parlatan güneşle...

Kayra Merve Gönen

Zıtlıkların Birleşimi

İnsan hayatı mevsimlere benzetilebilir. Mevsim değişiklikleri de insanın ruh halinin, duygularının farklılıklarını yansıtır bizlere. Mesela yazı düşünelim. Her şey ne kadar güzel görünüyor. Güneş, deniz... Yazın anımsattığı şeyler de tebessüm oluşturuyor insanların yüzünde. Tatil, gezi, eğlence... Yani heyecan ve sevinç. Kış ise tam tersi soğuk. İnsana pek de güzel şeyler anımsatmıyor. Sanki sürekli bir telaş var insanlarda. Herkes bir şekilde yaşama-ya çalışıyor. Ruhumuzun karamsar yanı gibi. Üzgün ve donuk. İnsan ne kıstır ne de yazdır. Ne tamamen mutlu ne tamamen üzgün. Ne karamsar ne iyimser. İnsan yazın ve kışın bir bütün olmuş şeklidir. Bahardır. Hem heyecanlı hem durgun. Hem telaşlı hem sakin. Hem mutlu hem üzgün. Bahar yazın getirdiği mahmurluğu kışın dinginliğiyle birleştirir. Zıtların birleşmesi gibidir. Bir yandan güneş içinizi ısıtır öbür yandan yağmur serinletir. İnsanın her türlü duruma hazır olmasını sağlar. Direncimizi arttırır. Hayatın ne bembeyaz ne de simsiyah olduğunu, grinin de bulunduğunu öğretir. Bahar bize hayatı öğretir. Kendime bir mevsim seçme şansım olsaydı insanı ve hayatı tamamen yansıttığı için baharı seçer, bahara ait olmak isterdim.

Beyza Gökçe Erol

Başını Kaldır

Bir an başını kaldır seni meşgul eden seslerden,
Bir bak neler oluyor etrafta.
Bahar mı gelmiş, nedir?
Yoksa bembeyaz kar taneleri mi kaplamış yeryüzünü?

Bir an başını kaldır seni meşgul eden işlerden,
İşte o zaman anlayacaksın baharın geldiğini.
Açan çiçekleri, gül kokan bahçeleri,
Fark edeceksin baharı, fark etmediğin günlere yana yana.

Bir an başını kaldır dünyevi meşgalelerden,
O zaman baharın güzellikleri gözlerini doldurmaya yetecek.
Tutamayacaksın kendini,
Bir de bakacaksın ki göz pınarlarından yaşlar akmaya başlamış.

Bir an başını kaldır psikolojik bunalımlardan,
Baharla birlikte için ferahlasın.
Çiçekleri gönlünde hissedesin,
Kuşların cıvıltısı kaplasın tüm bedenini.

Bir an başını kaldır dosyalardan, evraklardan,
Bahar çiçeklerinin sarhoş kokusuna bırak kendini.
Seni uçursun, dağların tepesine götürsün,
Bir kez olsun kendini bul o tepelerde.

Bir an başını kaldır İstanbul trafiğinden,
Baharın sesini dinle.
Bahçelerin mis gibi kokusunu içine çek,
Arıların vızıltısıyla, keleklerin renkleriyle bütünleş.

Bir an başını kaldırıncı gereksiz düşüncelerden,
Anlayacaksın bunca zaman baharı duymadan yaşadığını.
Çevreye bir yaprak, bir kelebek bir de güneş gözüyle bakacaksın
Ve o zaman diyeceksin ki haybeye yaşamışım hayatı.

Zeynep Dilbaz

Bahar

Her mevsim güzeldir. Bembeyaz kar taneleriyle kış,sararan yapraklarıyla sonbahar, deniziyle güneşiyle yaz her günüyle mutlu eder insanı. Baharın anlamı bambaşkadır.

Uzun, soğuk, insanı dört duvar arasına hapseden kış günlerinin ardından yazın müjdecisidir bahar. Yavaş yavaş hava ısınmaya başlar ardından sular ve en sonunda toprak ısınır. Tabiat kıpır kıpır olmaya başlar. Sanki bu heyecana hayvanlarda eşlik eder. Kışın bitmez sessizliği sabahları pencerenin önünde öten kuşlarla son bulur. Kimi ağaçlar yeşermeye hatta çiçek açmaya başlar. Bu manzara insanı kırlara davet eder. İçinizi simsıcak bir huzur kaplar. Baharın en güzeli parklarda, bahçelerde koşuşturan çocuklardır. Sisli puslu kış günleri bitmiş, güneşli aydınlık bahar gelmiştir işte. İnsan için de bir değişimdir bu günler. Bazen de yeniden doğuştur. Pencereden vuran parlak güneş insanın kendini mutlu ve güçlü hissetmesini sağlar. Baharın bu güzellikleri şairi de heyecanlandırır, ona ilham verir. Ne güzel dizeler vardır baharı anlatan. Bu dizeler bazen bestekarın notalarıyla da birleşir. Eşsiz şarkılar ortaya çıkar.

Bir bahar akşamı rastladım size...

İkinci bahar yaşıyor ömrüm...

İşte mutluluktur bahar.

İşte güzelliktir bahar.

Bir yudum sevgidir bahar.

Yeniden doğuştur bahar.

Yaradan, insanoğlunu baharsız bırakmasın.

Selin Erdem

Mevsim Rüzgarları

Bir mevsime ait olmak. Nedir, bir mevsime ait olmak?
Mevsime bürünmek nedir? Ya da sadece o mevsimde kendin gibi mi hissettirmek? Belki de sadece o mevsimde doğup ölmektir. Bir mevsime nasıl bürünürüz? Ben hancisine mi bürünüyorum? Hah, işte bu çok kolay. Ben ben olduğumda, rüzgarın bana getirdiği kuruyup ıslak çimlere düşmüşyaprakların kokusunu alıyorum. Yağmur yağdığında, yağmur suyunun toprakla karışmış kokusunun, gök gürültüsü ve şimşekle oluşturduğu duygular cümbüşünün içinde kendimi buluyorum. Sabah, güneş doğduğunda güneşe rağmen soğuğun kokusunu almak bir benlik, mutluluk duygusu verirken bana, ben de derim ki, 'Ben sabahlara aidim'.

Ama bunun yanında doğduğumuz mevsim demiştik. Ben, ilkbaharda doğdum. O da ayrı güzel bir mevsim.

Bürünmek demiştik. Kışın kar yağdığında her şeyi örten karın, bizim, bütün dünyanın sesini örtmesi ve benim de bunların tadını çıkarıp, inadına sessizliğe bürünmem... Kışı da seviyorum.

Yazın o sıcaklığına rağmen oluşmuş bütün güzel anılarıma bakınca da: 'Ben yaza aidim.' derim.

Neden illa mevsimlerin aralarında 'en' diye bir seçim yapmak zorundayız ki? Mevsimlerin hepsi güzel. Hepsinde yağın yağmur daha güzel. Yağmuru seven insan, en güzel. İnsanı sevmeli insan. Yağmuru da öyle. Bu yüzden her mevsimi sevmeli.

Rana Elif Kurnaz

Beklenen

Artık iyice yaşlanmıştı. Ne eski gücü ne de eski kuvveti vardı. Çocukları da ne arar ne de sorar olmuşlardı. Omuzlarına kadar uzanan pamuk gibi beyazlamış saçlarını örerken gözleri karşı duvardaki asılı duran aynaya takıldı. Yüzündeki kırışıklıkları görünce (yılların yorgunluğu) artık ölümünün yakın olduğunu, hastalığının iyice ilerlediğini, çaresizliği... Bu durum içini dağlamıştı. Mutsuzluğu, umutsuzluğu gün geçtikçe katlanarak artıyordu. Hâlbuki çocukları, torunları bir tanesi arasa sorsa her şeyi unutabilirdi. Seccadesine uzanıp bir çırpıda doğruldu. Huşu içinde namazını kıldı. Her zamanki gibi pencerenin kenarındaki koltuğuna oturup dışarıyı seyretti. İnceden inceye çiseleyen bu yağmur içindeki fırtınanın dışarı çıkmış halini temsil ediyordu. Çaresizce her gün yaptığı gibi telefonunun çalmasını beklemeye başladı... Evet, evet sonunda o duymak istediği zil sesini duymuştu. Arayan küçük oğluydu. Dışarıdaki o ince yağmuru artık yüreğinde hissediyordu....

Sinem Sarıyıldız

Acı

Soğuk bir kış günüydü bugün. İnsanların kanını donduracak türden bir soğuk var. Meteorolojiye göre bir hafta boyunca yağmurlu olacakmış hava. Şu anda da hafif çiselemekte zaten. Hava içimdeki üzüntüyü, kasveti yansıtmışçasına kapalı. Biraz dışarı mı çıksam acaba? İçimde yanan ateşi söndürmeye yeter mi bu yağmur? İçimdeki evlat acısını dindirmeye yeter mi? Belki bir çare olur diyerek üzerime montumu alıp dışarı çıkıyorum. Soğuk rüzgâr yağmur damlalarını bir tokat gibi yüzüme çarptırıyor. Anılar bir bir gözümün önüne geliyor. Ve o kaza anı... Kafamı hafifçe iki yana sallayıp yoluma devam ediyorum.

Birkaç sokak kedisi dışında kimse yok sokakta. Ama yine de tanıdık birilerini görme ihtimalim var. Bu yüzden her gün takındığım "iyiyim" maskemi takıp yoluma devam ediyorum. İçimde yanan ateşe rağmen bunu kimseye belli etmemeye çalışıyorum. Her günümü başım dik, yüzümde hafif bir tebessümle geçiriyorum. Başka türlü bu hayat geçmez zaten. Evlat acısıyla başa çıkılmaz başka türlü. Hele ki bu kazanın sorumlusu kendinsen. Her ne kadar iki yıldır üstesinden gelmeye çalışsam da bu acı azalmıyor. Sadece bu acıyla yaşamayı öğrendim.

Yarım saatlik kısa bir yürüyüşün ardından yolumu tekrar eve çeviriyorum. Bir gün daha geçmişti işte. Bir gün daha yaklaşımtım kızıma kavuşacağım güne. Eve geldiğimde hiçbir şey yemedim. Açtım aslında ama yine de bir şey yemek istemiyordum. Sadece uyumak istiyordum. Evin ışıklarını kapayıp koltuğun üzerine kıvrıldım ve kendimi rüyalar âlemine bıraktım.

Sude Tuyji

Ağlamak İçin

Evden bir hışımla çıktı. Aklında hiçbir şey yokken bir anda koşarcasına yürümeye başladı. O kadar kendinden geçmişti ki nefes almayı dahi unutuyordu. Sahi, içindeki bu acı da neydi?

'Dinmedi hâlâ' diye azarladı iç sesini. Nereye gittiğini dahi bilmiyordu. Bir anda durdu. Şimdi anlamıştı işte, mezarlık. Eliyle koymuş gibi buldu, zaten kendi elleriyle koymuş bir de üstüne toprak atmıştı. Sahi ya, nasıl hiç ağlamamıştı, ağlamıyordu? 'Ağlamak için gözden yaş mı akmalı?' diye düşündü. Victor Hugo da düşünmüştü bunu yıllar önce. Derken bir yağmur bastırdı en ince, en kırılgan, acılı ve kederli haliyle. 'Bu acıya Zeus bile dayanamadı' diye düşündü 'ama ben hâlâ ayakta'yım.' Yağmurla birlikte etrafa toprak kokusu yayıldı ve şimdi tüm düşünceler zihninden eteklerini çekmişti. Toprak kokusu onu kendine getirdi. Yağmur zayıfladı mı, yoksa o bu yağmura alıştı mı? Ama toprak kokusunun da yardımıyla yeniden kendine geldi. İki hafta önce öğrenmişti hiçbir şeye alışmamayı. Çünkü sonuçları acı veriyordu.

'Düşünmemeliyim' dedi içinden. 'Çünkü eğer düşersem beni toparlayacak kimse yok'. Gelirken yanında getirdiği acıyı da yanına alarak gerisin geri yürümeye başladı.

İrem Halil

Yağmurun İzi

Bugün İstanbul'da o kadar çok yağmur vardı ki... Pencereden seyrederken anneannem de oturmuş elinde bir şeyler örüyordu. Hava yağmurluyken sanki hem huzur veriyor hem de hüznün. Seyretmek de seni bir yerlere götürüyor.

Yağmur damlalarının camdan süzülerek akması, sanki aktıkça ömrümüzden günler de öyle akıp gidiyor. Arada yağın yağmurun şiddetlenmesi, anneannemin anılarını canlandırıyor.

Hey gidi günler, dedi. Ömrümüz o kadar çabuk geçti ki... Ben de senin gibiydim. Bir zamanlar gençtim, güzeldim. Ama yıllar o kadar çabuk geçiyor ki yavrum, dedi. Neler yaşadık neler... Daha dün gibi... Çileler, sıkıntılar, üzüntüler, mutluluklar, sevinçler, hepsi bir arada. Derken işte yıllar böyle su gibi akıp gitti hiç anlamadan.

Çocuk olduk, genç olduk ama bak şimdi yaşlı olduk. Yıllar, günlerimizi alırken bizden de bir şeyler aldı, gitti. Yüzümüzde bıraktığı derin çizgiler, içimizde bıraktığı derin duygular, anılar bizi bu hale getirdi.

Bugünler de geçecek ve bir bakmışız ki öbür âleme gitmişiz. Bu bedenimizin hesabını vereceğimiz gün gelmiş. Sanki bize hiç uğramayacakmış gibi gelirken gün geçtikçe yaklaşıyoruz. Ayrıca bak yavrum, bunu gün gelecek hepimiz tadacağız. Önemli olan yaşadıklarımızdan ders çıkarıp hatalarımızı tekrarlamamak. İmtihanda olduğumuzu unutmadan Allah'ın rızasını kazanmak.

Damla Yağmur Yıldız

ŞUURALTIM PATLAMIS BİR BOMBA GİBİ

Bilal AYKANAT

Manşetlerden başla her bir gazetede,
Devam et sahnelerle, aptal kutularındaki,
Şeytanlar somutlaştı, sığındım sana el Mani,
Şuurlaltım patlamış bir bomba gibi...

Nereye baksam, her tarafta kan, ceset,
Kardeşler arasında kavga, fesat, nefret,
Sevgi oyuncak olmuş, aşk olmuş rulet,
Şuurlaltım patlamış bir bomba gibi...

Birkaç adım kaldı, sonunda olacağız helak,
Başkasının ayıbını bırak, kafayı buna tak,
İslam sahipsiz kaldı, ne olacağız ya Hakk!
Şuurlaltım patlamış bir bomba gibi...

Bilinçaltımız kim bilir ne dehşet hallerde,
Zararsız sandığımız en ufak sembollerle,
Zihnimizi yıkıyorlar, sahip ol bilincine,
Şuurlaltım patlamış bir bomba gibi...

Akım, moda diye taklit ve israf edildi,
Maalesef ki tatmin etme peşindeyiz nefsi,
Tartıma şefkatinden de ekle el Muhsi!
Şuurlaltım patlamış bir bomba gibi...

Toplumu bozmak isteyenlere verdik fırsatı,
Geçemeyiz biz bu gidişle istesek de sıratı,
Neydi acep fani aleme geliş maksadı?
Şuurumda kitle imha bombası patladı...

Birlik olup da kaire karşı savaşmak var,
Kardeşini vurursan amacına ulaşır küffar,
Galip et bizi el Kahhar, affet bizi el Gaffar,
Şuurumdan kalan: iman, azıcık akıl ve enkazlar...

Şiir

ÖTEKİ KALEMLERDEN

*Öteki kapılar gerçeklerle dolu acılara açılır. Benim kapılarım kurgulanmış romanlara, kusursuz kahramanlara ulaşır.

*Öteki cümleler aniden söylenir, dikkatsizce; benim cümlelerim yazılmıştır onlarca kez zihnime.

Zehra Adaş

*Öteki yıllar çok hızlı geçti, bu yıllar biraz daha yavaş geçsin.

*Öteki mektuplar içtendi, insanların samimi duyguları okunurdu. Şimdi nerede o mektuplar... Aldı yerini kısa mesajlar...

Yüstra Palamut

*Beraber yaşadığımız insanlarla yaşadığımız kısa süreli ayrılıklar üzüntü verir. Bir de adına ölüm dediğimiz öteki ayrılık var ki tarifsiz bir acı ve özlem duygusu...

*Öteki hayat denince herkesin aklına gelen ahirettir. Buna bir de yakın çevremizden baksak: Suriye, Gazze... Bizim hayatımız onlara göre bir öteki hayat değil mi?

Dilara Yüksel

*Benim hayallerim her anı, her saniyesi kurgulanmış hayaller... Benim hayallerimi farklı kılan ise gerçekleşmeyecek hayallere tutunmamak olsa gerek...

Zeynep Alkan

*Öteki hayat, ölümle başlar. Yeni bir sayfa... Yeni bir hayat...

*Öteki dost nedir acaba? Yeni bir arkadaş mı yoksa eskisine karşı olan duygularını iple çekmek mi?

Yaren Yüksel

*Ben bir dost buldum kendime... Görme engelli... Sevdim onu çünkü ötekilerden daha güzel bakıyor, gözleri parlıyordu.

Figen Çakal

* Ben düşüncelerimle barışığım... Çünkü benim düşüncelerim ötekilerden her zaman daha olumlu...

Beyza Uğurlu

*Öteki dünyada bulmak istediğim huzur ve mutluluk...

Berra Kurtulmuş

*Benim inancımda tanrı diğerlerinin inandığından daha merhametli ve affedici, işte bu yüzden benim inancım, dinim ötekilerden daha üstün...

Zehra Sütşurup

*Altı yıl kadar önce Riva'da kanadı ve ayağı kırık bir martı bulmuştum. Onu ötekilerden ayıran ise benim ona duyduğum acıma duygusuydu...

M.Kerem Bozkurt

*Aklındaki düşüncenin olmadığını fark edip öteki düşüncüyü oluşturmaktır, kimi zaman alternatifir öteki...

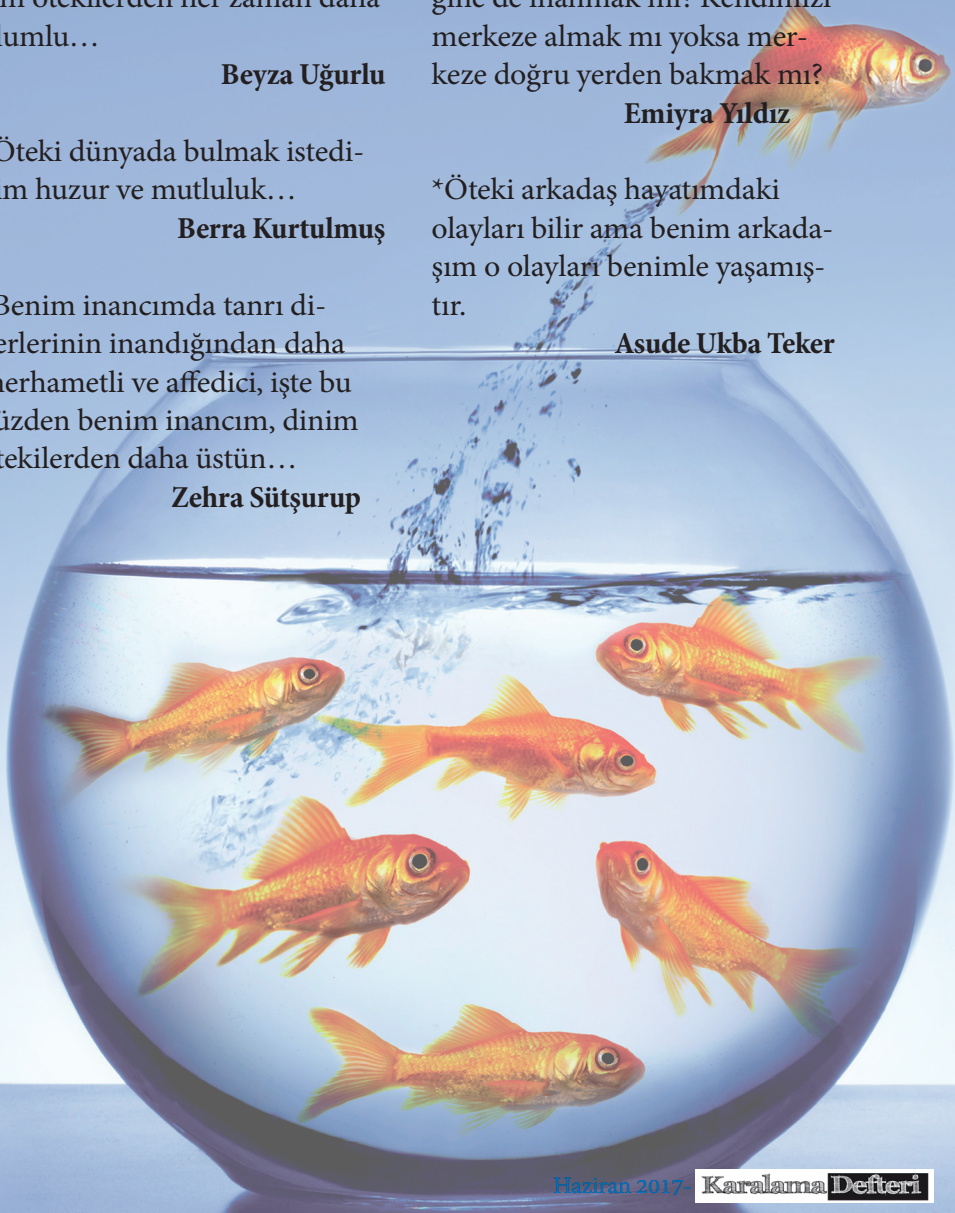
Yiğit Yılmaz

*Bir konuda fikir sunarken sadece kendini haklı görmek mi yoksa ötekinin haklı olabileceğine de inanmak mı? Kendimizi merkeze almak mı yoksa merkeze doğru yerden bakmak mı?

Emiye Yıldız

*Öteki arkadaş hayatımdaki olayları bilir ama benim arkadaşım o olayları benimle yaşamıştır.

Asude Ukba Teker

*Bu dünya fani... Bir de öteki dünya var odur baki. Hayatımızdaki en önemli öteki bu olmalıdır. Diğer ötekiler kenara bırakılıp bu dünyada ötesi için çalışmalıyız.

Fatih Tan

*Bizim için öteki komşu çocuğudur. Hem en mükemmel kişiyken hem de bizi ilgilendirmeyendir.

Bilal Bayrak

*Bir ilim vardır bir de irfan
Bir alim vardır bir de arif
Öteki nesil alim olabilir
Ama arifler giderek tükenebilir.

Bilal Aykanat

*Siyah ve öteki renkler... Renkler cisimleri göze yansıtır, siyah ise duyguları...

Kerem Sağbaş

*Öteki ne kadar önemsiz görünse de çaresizlikte ortaya çıkan bir kurtarıcıdır.

Beyza Nazlı Tansuğ

*Öteki insanlardan veya fikirlerden kendini bulamayan biri vardı orada.

Merve Günay

*Öteki duygular benim için hiç yaşanmamış duygulardır.

Selin Erdem

*Öteki müzikler müzik listesinde duran, hiç dinlemediklerimizdir. Fakat silmeye kıyamayız. Yani onda duramayız, ondan da geçemeyiz.

İlayda Özkurt

*Öteki tablolar olmasa bir ressam yaptığı tablonun güzelliğinin farkına varamaz.

Asude Erdoğan

*Birçok sevdiğim kitap var, altının çizdiğim cümlelerin sayfayı yıpratmak kadar fazla olduğu. Ancak bir kitap var ki bir harfinden dahi onlarca anlam çıkarabilirim; her satırında her kelimesinde benliğimi arar ve bulabilirim.

Elif Feyza Dinç

*Öteki gökyüzü kendi içimizde hissettiğimiz dışındakilerin hepsidir. Çünkü her insanın gördüğü, hayal kurduğu, başka diyarlara yolculuk ettiği gökyüzü farklıdır. Benim gördüğüm dışındaki bütün gökyüzü ötekidir.

Zeynep Dilbaz

*Öteki Zaman

Zamanın içindeki sonsuzluk
Zamansızlık zamanı öldürmek
Sueda Yaman

* Öteki İnsan: Hakkında bir şey bilmeyiz. Tek taraflı veya karşılıklı olarak birbirimizin hayatına kısa süreliğine ya konuk ya seyirci oluruz.

Zehra Betül Tayfur

*Öteki dünyada çocuklar ölüyor bizler şikayetçi, öteki dünyada zenginler hükümdar bizler sefil...

İbrahim Özdemir

*Bir arada yaşayan insanların ruhları medeniyettir. Benim yaşadığım medeniyet ise Anadolu'dur. Yorgun, sıcaktan çatlamış yüzlerdeki yerini hiç kaybetmeyen içten gülüş Anadolu'yu ötekilerden ayırır.

Zeynep Özkan

*İnsanın kendini bulabilmesi için ötekilerine ihtiyacı vardır. İnsan etrafındakilere bakarak yeteneklerini, zayıf yönlerini bulur. Ötekiler kendimizi bulmaya yarayan araçtır.

Seda Çıbıkcı

*Bir konu vardır, onun üzerine saatlerce konuşuruz ama sonunda öteki taraftan deyip olumsuz bir şey söyler ve konuyu kapatırız.

Kevser Fatıma Akgül

*Tüm ormanlardan öteki senin gözlerindir
Tüm inceliklerden öteki senin ellerindir
Kalbi şenlendiren senin sesindir
Sen olmadan ötekiler değersiz

Kayra Merve Gönen

NIHAN KAYA ve YAZMA CESARETİ

Ahmet Özcan: Öncelikle merhaba, bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederim. Sizi romancı ve öykücü olarak tanıyoruz. Bize biraz edebiyata ilginizin nasıl başladığınızı dan bahseder misiniz?

Merhaba, okuma-yazma öğrenene kadar bana hiç kimse masal anlatmamış, kitap okumamıştı. Elime geçen kitapların içinde ne olduğunu şiddetle merak ettiğimi hatırlıyorum. Etrafımdaki yetişkinlere birer birer gidip bana elimdeki kitabı okumaları ya da hiç değilse içinde ne olduğunu anlatmaları için yalvarır, ancak sonuç alamazdım. Kitabın içinde “hikaye” olduğunu söylerlerdi. Okuma-yazması öncesi çocukluğum, yalnızca “hikaye” olduklarını bildiğim resimli ve resimsiz kitaplara kendi başıma hikayeler uydurmakla geçmiştir. Sürekli merakla incelediğim bu kitapları okumayı öğrendikten sonra gerçekten okuyabilmek beni bu yüzden çok heyecanlandırdı. Okuma-yazma öncesi bu mahrumiyeti yaşamayıp kitap okumak bu kadar başımı döndürür müydü, “hikaye”yi içimde bu denli kuvvetli duyar mıydım bilmiyorum. Belki yazarlığımı da bu mahrumiyete borçluyumdur. Ne de olsa mahrumiyetlerimiz aynı zamanda zenginliklerimiz. Zenginliklerimizin de aynı zamanda mahrumiyetlerimiz olduğu gibi.

Recep Ocak: Peki kalemle olan dostluğunuz nasıl başladı? Siz mi yazıya dalış yaptınız, yoksa cümleler mi sizi kovaladı? Bu ikisini pek ayırt edemiyorum sanırım. Okuma-yazmayı öğrenir öğrenmez hikaye yazmaya başladım. İlkokulda da piyesler yazıyordum. Okulda küçük bir sahnemiz vardı ve orada her hafta o piyesleri oynuyorduk. Böyle bir ifade kullanabilir miyim bilmiyorum ama eğer yazar olmasaydım ve bana ters gelmeseydi, tiyatrocu olabilirdim. İlk romanımı on bir yaşında yazdım. Daha sonra on yedi ve on dokuz yaşları arasında bir roman daha yazdım. O romanı yayınlamadım ama o roman sayesinde Mustafa Kutlu ile tanıştım ve Dergah’ta yazmaya başladım.

Zeynep Aykut: Yaşamak mı zor? Yazmak mı?

Yaşamak bize zor geldiği için yazıyoruz. Yaşamla bir sorunumuz olmasaydı roman yazmazdık. Günlük hayat, olağan iletişim biçimleri bizi tatmin etseydi yazmaya ihtiyaç duymazdık. Yaşamak bize bir şekilde zor, yetersiz geldiği için roman okuyoruz ve yazıyoruz.

Şimal Perk: Bir röportajınızda kendinizi öyküden fazla romana yakın hissettiğini belirtmişsiniz. Romana kendinizi yakın hissettiren sebep nedir?

Bu bir tercih değil. Romanın bakış açısı öykününkinden farklı ve benim genel bakışım romana daha yakın o kadar. Analitik ve bağlantı kurmayı seven bir yapım var.

Alper Yetim: Hâlihazırda üzerinde çalıştığınız yeni bir eser var mı? Varsa biz okurları roman / hikaye ya da daha farklı bir tür mü bekliyor?

Ben yazmaya değil, elinden geldiğince yazmamaya çalışan bir yazarım. Benim için sürekli konu var. Zaten her yerde sınırsız sayıda konu var. Ve hepsi sürekli sizi kendilerini yazmaya doğru çağırıyorlar. Fakat ben bir eserin yazılmadıkça güzelleştiğini düşünüyorum. Elimden geldiğince onu yazmamaya çalışıyorum. Notlar aldığım doğru. Fakat hangisinin bir esere dönüşeceği belirli bir zaman sonrasına, onların olgunlaşmasına bağlı. Ben zaten kendimi ifade edemediğim için romancı olduğumu düşünüyorum. İnsanlar kendimizi iyi ifade ettiğimiz için romancı olduğumuzu zannediyorlar, ama tam tersine, kendimi ifade edemediğim için romancı olmak zorundaydım.

Talha Bal: Yazmak için bir hazırlık yapıyor musunuz? Özel bir oda, bilgisayar, özel bir kalem vs.

O sırada aklınıza gelen birkaç cümleyi yoldayken bir kağıt kalemle de not alabiliyorsunuz. Yazının başına oturmak için sessiz salonumu tercih ediyorum. Salonun mümkün olduğunca sessiz, boş ve düzenli olmasını tercih ediyorum. Evde benim dışımda bir kişi varsa, bu kişi annem bile olsa, evin öteki ucunda bile olsa yazamıyorum. O yüzden yalnızlık da benim tercih ettiğim bir yöntem. Yani yalnızlığın benim için bir tercih olduğunu söyleyebilirim.

Emir Erdem: Kendinize özgü yazma ritüelleriniz var mı? Müsvedde çalışmalarınız oluyor mu?

Bunu biliyorsunuz, başka röportajlarda da sık sık söylüyorum. Mümkün olduğunca yazmamaya çalıştığım için önce defterlerim oluşuyor. Mesela bir romanı yazmadan önce bir defter dolusu not alıyorum. Genelde o romanı yazarken o deftere dönmüyorum. Fakat o notun bazen bir epifani durumuna götürdüğü oluyor. O yüzden ara ara o defterleri karıştırmak ve romanı bitirince “Böyle bir şey de var mıydı?” diye o defterlere bakmak benim açımdan faydalı oluyor. Evet, bu anlamda müsvedde kullanıyorum.

Ayşe Elif İkiz: Yazmak sizce nasıl bir eylem?

Bunun cevabını kısaca verebilseydim, Yazma Cesareti kitabını yazmaz, o cümleyi söylerdim herhalde.

Zeynep Ebrar Turan: Kar ve İnci halihazırda yayımlanan son kitabınız. Ancak biz daha önce yayımlanan Yazma Cesareti kitabınızda Kar ve İnci’ye gönderme yaptığınızı biliyoruz.

Gönderme derken herhalde şunu kastediyorsunuz: Yazma Cesareti’ni Karin’e ithaf ettim. “Karin kim?” diye soranlara da sorunun cevabının kitabın içerisinde olduğunu söyledim. Çünkü ithaflarla o kitabın içeriği arasında bir bağlantı vardır. Nitekim her kitapta, sorduğum bütün soruları o kitabın kendi içinde cevapladığımı da söylüyorum. Yine de okuyanlar “Karin kimdir, net anlayamadık” dediler. Her ne kadar birçok insan açık bulmasa da Karin daha da netleşsin diye Kar ve İnci’yi yazdım. Bütün kitaplarım bir diğerrinin açıklaması olduğu gibi kurmaca ve kurmaca olmayan kitaplarım da bir diğerrinin açıklaması. Dolayısıyla Yazma Cesareti’yle Kar ve İnci birbiriyle son derece bağlantılı.

Şevval Perk: Karin’in hem Yazma Cesareti’nde hem Kar ve İnci’de olması bu yüzden şaşırtıcı değil.

Evet! Metaforik olarak düşünüldüğünde Karin kitaplarımın tamamında var. Ki, zaten metaforik bir dikey gerçekliğe tekabül ettiği için kitaplarımın her birinde var. Örneğin, ilk romanım olan Gizli Özne’de, Bihter’in doğmadan ölen bebeği Karin. Reha’dan önce olan ama Reha’nın aksine, doğamamış ve Reha gibi doğarak ölememiş bebek. Buğuda, Disparöni’de var olmak istemiş ama cenin olarak bile hiç var olamamış bebek. Fildişi Kuyu’da, Yazma Cesareti’nde, çocuk arketipi yaratıcılığı nasıl temsil ediyorsa Karin de öyle temsil ediyor yeniye, sanatı, edebiyatı, yaratıcılığı, ayrıksılığı, uzlaşmazlığı. Farklı hikâyelerde, farklı biçimlerde ama hep var Karin, yazarlığımın ilk yıllarından beri. Çocukların fikir olarak, somut olarak, metafor olarak öykülerimde, romanlarımda kendilerini sürekli tekrar etmesi gibi var.

Sueda Toker: Son olarak biz gençlere önerebileceğiniz on kitap ne olurdu?

Biraz zor olacak ama sanırım şu şekilde olurdu listem:

Saatleri Ayarlama Enstitüsü, Ahmet Hamdi Tanpınar

Yeraltından Notlar, Dostoyevski

İnci, Steinbeck

Şaka, Milan Kundera

Çavdar Tarlasında Çocuklar, J. D. Salinger

İkiye Bölünen Vikont, Italo Calvino

Katip Bartleby, Herman Melville

Kürk Mantolu Madonna, Sabahattin Ali

Aylak Adam, Yusuf Atılgan

Hayvan Çiftliği, George Orwell

Etka Ensar Sevinç: Nihan Hanım, bu güzel sohbet dolayısıyla size teşekkür ederim.

Ben çok teşekkür ederim.

TANIMLA BAKALIM

Şiir: Ruhunun inceliğini insanlara anlatamayınca kâğıtlara anlatanların sığınağı
Resim: Denizin maviden başka renge bürünebileceği tek yer

Edebiyat: Oduna şekil verip yontan

Alarm: Biyolojik uyanma saatine kesinlikle ters, düşman

Rüya: Bilinçaltı ve kalbin renklere bürünüp görülebileceği tek yer

Kâbus: Altında alevlerin olduğu bir uçurum

Zehra Betül Tayfur

Şiir: Sözlerin düğümü

Kelebek: Renklerin musiki-si

Kâbus: Bilinçaltının karanlık yüzü

Selin Erdem

Şiir: İmgelerin dans etmesi

Kelebek: Kendini güzel sa-nan sinek

Resim: Gönlümüzün boyası

Rüya: İç dünyamızın aynası

Fırtına: Mızıkçı rüzgâr

Zeynep Dilbaz

Harf: Kelimelerin bebeği

Kapı: Ayrılıklarda arada ka-lan çocuk

Çile: Yolda kalmış insana sı-kılan silah

Rüya: Gülümseten hayal

Kâbus: Geceyi öldüren

Kayra Merve Gönen

Kelebek: Üstünde resim ta-şıyan

Harf: Kelime tuğlası

Silgi: Yanlışın boyası

Resim: Boya oyunu

Rüya: Uyurken yaşanan ha-yat

Selman Eriş

Silgi: Gerçekleri silemeyen gereç

Kapı: Hayattaki engeller

Savaş: Masumların öldüğü sebepsiz bir şey

Karanlık: Gözlerimizin ka-palı kaldığı süreçteki gö-rüntü.

Enes Tandoğan

Şiir: Edebiyatın kapısı

Harf: Kitapların tuzu

Alarm: Gerçek dünyamdan uyandıran

Karanlık: Pili bitmiş güneş

Kâbus: Korkuların dünyası

Beyza Nazlı Tansuğ

Silgi: Hata kaldıran

Kapı: Dua

Karanlık: Aydınlığın kıy-metini hatırlatan sis bulutu

Emir Vahit Şahin

Şiir: Bir adamın ağlayabil-diği tek yer

Kelebek: Tam bir umut ararken gelen baharın uçu-şan çiçekleri

Harf: Kâğıdın boyası

Resim: Boyalar ile haykır-mak

Kâbus: Gerçeğe uyandıran rüya

Elif Feyza Dinç

Kelebek: Bir kanat çırpışıyla geleceği değiştiren hayvan

Silgi: Her yanlış silemeyen obje

Resim: Çerçeveyle hapsedi-len şey

Karanlık: Körlerin herkes gibi olduğu yer

Zeynep Ülker

Şiir: Güzel sözlü zehir

Silgi: Tövbe

Barış: Mermi bitti

Fırtına: Denizlerin sevgilisi

İbrahim Cahit Özdemir

Silgi: Hatasız kul olmaz

Karanlık: Görenin kör ol-ması

Tarık Ukbe Teker

Kelebek: Özgür olduğunu düşünüp yarına kanat çırparken yarı yolda ölen

Harf: Beynimizin kargaşa-sından dışarı çıkanlar

Edebiyat: Çatışan düşünce-ler

Savaş: Şeytanın kol gezdiği zaman

Rüya: Zihnimizin bahçesi

Kâbus: Korktuğunu yaşa-mak

İlayda Özkurt

Şiir: 5.75 derece miyop ger-çek gözlüğü

Kelebek: Tırtıl ahireti

Çile: bkz. Nefes darlığı

Resim: Tuvale tutulan dün-ya projektörü

Edebiyat: Şairin, gözlerde gördüğü her şey

Barış: Beyaz ve bitter çiko-latanın harika uyumu

Rüya: Sadece uyku esnasın-da vizyona giren filmler

Kâbus: Annelerin kırıntı dökmesin diye çocuklarını korkuttuğu yalan

Fırtına: Ergenliği yaşayan rüzgâr

Zeynep Özkan

Edebiyat: Artistik Türkçe kullanımı

Karanlık: Gölgelemin bizi ta-kip etmediği tek yer

Yusuf Taha Çulcu

Bilgi: Sadece isteyenin ulaşabileceği sonsuzluk

Deniz: Karşısında aciz kaldığımız sonsuz huzur

Güzel: Gözle değil kalple görülen

Beyza Gökçe EROL

Spor: Laktik Asit Fermanasyonu

Akıl: Bilinç ve birikim akıntısı

Ses: Kulak gıdası

Diplomat: Diplomayı mat etmiş kişi

Deniz: Densiz ve büyük suture karışımı, çözeltisi

Sözlük: Kelime sandığı

Beşik: Sallangaçlı uyutgaç

Bilal Aykanat

Kelebek: Yeni hayat

Harf: Damlaya damlaya göl olur

Resim: Özgürlük

Edebiyat: Geçilemeyen ders

Alarm: İlk Yardım çantası

Burak Topçu

Kelebek: Güzel şeyler kısa sürer.

Savaş: Toplumu birleştiren, aileyi ayıran şey

Rüya: Kendimizle oynadığımız oyun

Abdullah Harun Çolak

Okul: İnsanın ömrünü çalan iblis.

Ders: İblisin sopası.

Teneffüs: İblisin kahve molası.

Teknoloji: Dünya'nın bu hale gelmesinin en temel sebebi.

Melih Çelebi

Akıl: Kullanmayanla konuşmuyorum.

Entelektüel: Yuvarlak gözlük.

İyimser: İki nokta kapa parantez.

Ada: Asosyel kaya

Deniz: Gökyüzü mavi diye mavidir.

Sözlük: Kelime yuvası

Rabia Yalçınkaya

Spor: Şişme vücut

Bilgi: Sonsuzluk

Deniz: Gökyüzü yansıması

İstanbul: Trafik cenneti

Beşik: Bebek salınacağı

Safanur Bozkurt

Zaman: Hiç bitmeyecek gibi yaşam ile ölüm arasındaki kısım.

Kar: Karanlıkların içinde bembeyaz bir melek.

Merhamet: Ellerin silah tutamadığı sebep.

Teneffüs: Tam sözlüye kalacakken kurtulmak.

Semiha Büyük

Akıl: Karmakarışık dünya

Deniz: Yosun kokulu yalnızlık

Sözlük: Kayıp kelimeler topluluğu

İstanbul: Ruhsuz şehir

Beşik: Masum anıların adresi

Yüstra Plamut

Bilgi: Paylaşınca çoğalan.

Dergi: Yazıların fırını.

Sözlük: Kelimelerin hapisanesi.

İstanbul: Simitten bulutların olduğu, şekersiz çayların yağdığı yer.

Beşik: Sütten salıncak

Hacer Lamia Arslan

İlgi: Hataları silemeyen

Rüya: Hayallerin sineması

Kevser Fatıma Akgül

Harf: Kelimelerden düşen kıyıntılar

Resim: Zihindekilerin renklerle buluşması

Kâbus: Korkuların uykuda bile insanın peşini bırakmaması

Seda Çıbıkcı

Şiir: Hislerin kafiyelenmesi

Harf: Kelime takımındaki başoyuncu

Silgi: İnsanın hatalarından kaçmasını sağlayan araç

Resim: Renklenmiş düşünce

Alarm: Rüyadan kâbusa geçmeye yarayan alet

Karanlık: Âmâ dünyası

Asude Erdoğan

İyimser: Kötülüklere kör

Deniz: Sonsuzluğun mavisi

Sözlük: Kelime havuzu

İstanbul: İstanbullu olmayan herkesin yaşadığı şehir

Büşra KÖSEOĞLU

Okul: Yedikule zindanları

Ders: Haftada 40 saatle ömür yiyen zaman dilimi

Sınıf: Sene sonu kimsenin yüzüne bakmadığı insanlar topluluğu

Elis Sadıkoğlu

Kelebek: Kısa ömründen habersiz canlı

Harf: Şairin kılıcı

Rüya: Düşüncelerin aynası

Süeda Yaman

Okulumuzun her yıl düzenlediği, farklı kültürlerle tanışmamıza olanak sağlayan yurt dışı gezilerimizin bu yılki durağı, Rönesans'ın ve bilhassa akıl çağıının merkezi İtalya oldu.

MİLANO

Yolculuğumuza başlamak için Sabiha Gökçen Havalanı'nda buluştuk ve 11.30 uçağı ile Milano-Bergamo Havalanı'na ulaştık. Gezimizin ilk durağı, 15. yy Milano'sunu çevreleyen surların bulunduğu Centro Storico'ydu. O dönemde İtalya'ya hükmeden Medici ailesinin yaptırdığı Sforzesco Kalesi'ni gezdik. Buradaki tarihi dokuların, duvarlardaki işlemlerin gerektiği kadar korunamadığını söylüyor rehberimiz. İtalya'ya hükmeden bir başka ailenin kale içerisine yaptırdığı, ev denemeyecek kadar büyük, evlerini de gör-

dükten sonra güzel havanın tadını çıkaran İtalyanların bulunduğu Sempione Parkı'nda ufak bir mola veriyoruz. Ardından dünyadaki ilk alışveriş merkezinin bulunduğu Montenapoleone'ye yürüyerek ulaşıyoruz. Bu alışveriş merkezine de İtalya'nın birçok yerinde olduğu gibi soluk, tarihi renkler hakim. Üzerimizi kubbe gibi saran camlar Montenapoleone'nin en belirgin özelliği. Alışveriş merkezinin ortasında bulunan yuvarlak, küçük bir oyuk dikkatimizi çekiyor. Bu küçük oyuga topuğunuzu yerleştirip tek seferde dönerseniz Milano'ya bir kez daha gelme şansı kazanıyormuşsunuz. Grubumuzdan birkaç kişi bunu denese de başarılı olamadı.

İtalya'nın insanları, dar sokakları ve etrafımızı saran kalabalık, Türkiye'de gibi hissetmemize neden oluyor. İstiklal Caddesi'ni andıran, ünlü markaların mağazalarıyla dolu bu alışveriş merkezinden sonra, İtalya'ya giden herkesin fotoğraflarını süsleyen Milano Katedrali'ne ulaşıyoruz. Rehberimiz burayı Barcelona Katedrali'ne benzetiyor. Tıpkı orası gibi buranın da yapımı hâlâ sürüyor. Eğer inşaatı biterse bu katedralin dünya malı olacağını düşünüyorlar. Milano Katedrali'nde rehberimiz, bize serbest zaman veriyor. Ardından otelimize yerleşmek için buradan ayrılıyoruz.

VENEDİK

İkinci günkü durağımız su kanalları ile ün salmış şehir: Venedik. 3 saatlik yolculuğumuzun sonunda Isola del Tronchetto'ya ulaştık ve oradan bota binerek Venedik'e gelmiş olduk. Venedik, küçük kara parçalarının köprüler ile birleşmesinden doğan bir şehir. Ducale Sarayı ve San Marco Meydanı'nı rehberimiz bize dolaştırıyor. Ducale Sarayı'nın kolonlarındaki kabartmalarda ve sarayın girişindeki resimlerde sarıklı adamlara rastlıyoruz. Bir zamanlar Osmanlı'nın buralara ulaştığını anımsamak, ecdadımız ile tekrar gurur duymama neden oluyor. Ve buraya turist olarak değil de kendi vatanımın topraklarına ayak basan biri olarak gelme ihtimalimi düşünmek içimi biraz burkuyor.

Kara parçalarını birbirine bağlayan birçok köprüyü geçip Venedik'in manzarasını görebileceğimiz en iyi yere, Büyük Kanal'a ulaşıyoruz. Burada bol bol fotoğraf çekildikten sonra rehberimiz bizi yemek yemek için bir yere götürüyor. Meşhur İtalyan pizzası ve makarnasını da denedikten sonra hediyelik eşyalara bakmak için gruptan ayrılıyoruz. Ardından isteyenler, Venedik fotoğraflarını süsleyen su kanallarında gondol ile gezmeye çıkıyor. Dar kanalları çevreleyen tarihi yapılar ve bu yapıların suları süsleyen silüetleri bizi kendisine hayran bırakıyor.

FLORANSA

Üçüncü gün, Maranello'daki Ferrari Müzesi'ni ziyaret ediyoruz. Bazı arkadaşlarımız Ferrariler ile deneme sürüşüne katılıyor. Ardından ismini İtalyancada çiçek manasına gelen "fiora" kelimesinden alan şehir, Floransa'ya ulaşıyoruz. Neşeli rehberimiz bizi Santa Maria Del Fiore'de (Floransa Katedrali), Floransa / Duomo, Vipera, Carro'da gezdiriyor. Belediye binasının ve dünya üzerinde en çok heykelin bulunduğu meydana gittiğimizde rehberimiz: "Şu anda tam bir politik propagandanın merkezindeyiz." diyor ve başlıyor her heykelin anlamını anlatmaya. Burada bu kadar çok heykelin bulunmasının nedeni Medici Ailesi'nin tıpkı diğer soylu aileler gibi sürgüne uğraması ve bunun üzerine insanlara mesaj olarak bu heykelleri yaptırmalarıymış. Her heykel, "düşmanın üzerinde zafer" mesajını içeriyor. Floransa turumuzu bitirdikten sonra Pisa Kulesi'ne gitmek için yola çıkıyoruz. Akşam geç saatlerde buraya ulaşmak ve karanlıkta burada fotoğraf çekilmek bizler için farklı bir tecrübe oluyor.

ROMA

İtalya'ya gelip başkentine uğramadan gitmek tabii ki olmazdı. Floransa'daki otelemizden çıkış yaptıktan sonra yaklaşık beş saatlik otobüs yolculuğumuzun ardından ulaşabildik Roma'ya. Rehberimiz, gezinin başından beri Roma'da ne kadar yorulacağımızı dillendirdiğinden kendimizi yorulmaya hazırlamıştık. Otobüsümüz, şehir merkezine giremeyeceği için şehir merkezine yakın bir yerde otobüsten indik. Roma'nın içinde ayrı bir ülke olan, dünyanın en küçük ülkelerinden birine, Vatikan'a, yürüyerek ulaştık. Hristiyanlar, Vatikan'ı ziyaret ettiklerinde hacı sayılıyorlarmış. Papa, ertesi gün (her çarşamba) burada vaaz vereceğinden normale göre biraz daha kalabalıktı; dışarıya, oturma yerleri ve papayı izlemek için dev ekranlar kuruluyordu.

San Pietro Meydanı'nı arkamızda bırakıp tarihi Roma sokaklarında ilerleyerek Sant Angelo

Kalelesine

ulaşıyoruz. Bu kale, Cem Sultan'ın mahkum edildiği yer. Ayrıca papanın güvenliğinde tehlike

söz konusu olduğunda Vatikan'a ulaşması için burada gizli bir yol var. Kalenin devamındaki köprüde rehberimiz bize bilgi veriyor ve dondurma

alıp küçük bir mola veriyoruz. Ardından MS 1'de yapılmış Panteon

Tapınağı'na giriyoruz. Burası diğer tüm yapılardan daha eski olduğundan hemen gözümüze çarpıyor. İçeride Hristiyanlık'a dair izlerin bulunması bize "Hani burası

tapınaktı?" dedirtse de rehberimizden öğreniyoruz ki burası 609 yılında kiliseye çevrilmiş. Aşk Çeşmesi'ne ve İspanyol Merdivenleri'ne (İspanya Konsoloslugu'nun orada olduğu için ismi İspanyol Merdivenleri.) de uğradıktan sonra rehberimiz ile olan zamanımızı noktalıyoruz.

POMPEİ - NAPOLİ

Pompei ve Napoli, diğer İtalya şehirlerindeki modernitenin aksine harabe bir yapıya sahip. Bu şehirlerde külüstür arabalara ve binaların arasına gerilmiş çamaşır iplerine rastlayabilirsiniz. Öyle ki Napolililer kendilerine "Ben, İtalyanım." yerine "Ben, Napoliliyim." diyorlarmış. Bu iki şehirde de mafyalar ve serseri tipler oldukça hakim. Bizim Napoli'ye gelme amacımız MÖ 79'da Vezüv Yanardağı'nın patlamasıyla harabeye dönmüş Pompei'yi ziyaret etmek. Pompei, bir açık hava müzesi. Şehre girmeden önce özel cam alanlarda muhafaza edilen taşlaşmış insanları görüyoruz. Küçük bir bebekten, yaşlı bir adama kadar... Düşünsenize, günlük işlerinizle uğraşıyorsunuz, aniden bir patlama... Patlamayı duyduğunuz anki halinizle yüzyıllarca bir yerde kalıyorsunuz.

Antik tiyatroyu, zengin kesimin bahçelerini, evleri, üstün fikirler ile yapılmış hamamları, o dönemki lokantaları tek tek geziyoruz. Yürüdüğümüz yollar derme çatma. Çünkü şehrin yapısına hiç dokunulmamış. At arabalarının izlerini bile görebiliyoruz. Sıcak havada oldukça yorularak yaptığımız uzun Pompei turumuz ile İtalya gezimizi noktalıyoruz.

Umarım hiçbirimiz İtalyadan, İtalya'ya geldiğimiz gibi ayrılmamışızdır.

***Yıllar, aylar, günler, saatler hızlıca geçer durur. Doğduğun anda ölümüne geri sayım başlar. Takvim yaprağından bir gün daha uçar... Zaman durmadan gelip geçer. Peki, zamanımnızı durdurup kıymetlendirmek için ne yapıyorsunuz? Durun ben tahmin edeyim nefsinize zor geliyor, yarına erteliyorsunuz değil mi? Ama yarın belki kıyamet?!

Bu yüzden hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya, yarın ölecekmiş gibi ahirete çalışmalısın.

Her işin sonu başından hayırlıdır. Karşıdaki zorluğu sabırla yendiğinde ödüllendirileceğini unutmamalısın. Bir işi bitirdiğinde diğerine başlamalısın ki atalete düşmeysin. Efendimiz'in de dediği gibi "beş şey gelmeden önce beş şeyin değerini iyi bilin: ölümden önce hayatın, meşguliyetten önce boş zamanın, yokluktan önce varlığın, ihtiyarlıktan önce gençliğin, hastalıktan önce sağlığın." Şimdi değer bilme zamanı... İlerde pişman olmamak için...

Zeynep Elif Topçu

***Günlerin içinde kaybolmak değişik bir cümle. İnsan nasıl kendi yaşadığı günlerin içinde kaybolabilir ki? Ya vaktini boş geçiriyor ya da günleri sıkıcı geçiriyor, işsiz sapsız dolaşıyor. Hangisi? Aslında insan günlerinin içinde kaybolursa yok olur, kendini de kaybeder. İnsan kendini kaybetmemeli, bulmalı, bulmaya çalışmalı!

Enes Güner

***İnsan günler, aylar ve yıllarla boğuşur. Ne kadar üstesinden gelmeye çalışsa da bazen sadece içinde saplanır kalır ve zamanın arasında boğulur.

Tunç Deniz Sarpbaşı

***Zaman, bir kelebeğin yaşamı kadar kısa...

Ahir zaman olması sebebi ile de zamanın nasıl geçtiğini ve nasıl bu kadar hızlı olduğunu anlayamıyoruz. Yapabildiklerimiz ve ertelediklerimiz var. Zamanında yapılmayıp ertelenen işler başımıza daha da yük olmaya başlamadan işin bir ucundan tutup başlamalıyız.

Ayşenur Alkan

***Zamana nasıl hükmederim diye sordu insan yüzyıllarca, her şeye olduğu gibi zamana da hükmetmek istedi acımasızca. Her yerde aradı bu sorunun cevabını ama bulamadı.

Büyüdükçe zaman daha da hızlı akmaya başladı sanki. Anlamazsın tabi çocukluğunda salıncakta sallanırken zamanın nasıl geçtiğini. Yaş yolun yarısını geçtiğinde bir bakarsın anılar yavaş yavaş silinmeye başlamış zihninden. Eski fotoğraflarına bakıp fiilinde geçmiş zaman ekleri olan cümleler kurarsın. Hep sonradan fark edersin geçen zamanın dibinde boğulmaya başladığını. Zaman hâlâ akıp gidiyor, gidecek de...

Aynanın yanında korkarak gider önce saçlarına bakarsın dertlerin, sıkıntıların zaten az kalmış olan saçlarını sinsice zehirlemektedir. Yüzüne doğru indirince gözlerini aklına bir çocuğun evin duvarına çıkmayan bir kalemle attığı rastgele gözükken aslında rastgele olmayan çizikler gelir. Her hissettiğin duygu o çiziklerde kalıcı olarak yerini almıştır.

Zamanı durduramayız veya geri saramayız ama geçen zamanın dibinde boğulmamak için yüzebiliriz. En azından yüzmeye çalışabiliriz. Zamanı yaşamaya bakmalıyız. Zamanı ve hayatı acımasız olarak nitelendirmek yerine kendi nankörlüğümüze bakıp ders alsaydık şimdiye çoktan yol almıştık

Büşra Köseoglu

***Kişi geçmişten ders alıp geleceğe iyi bir şekilde yön verirse hayatı daha rahat olur. Ama geçmişteki olaylar yüzünden acı çekip bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmazsa geçen günlerin altında ezilir. Gelecek günleri, geçmişi sürekli anarak yaşamamak gerekir. Çünkü her yeni gün, yeni bir başlangıçtır. Yeni güne, geçmişin ümitsizliğiyle değil, geleceğin umuduyla başlanmalıdır.

Betül Demir

***Zaman, akıp giden bir su. Bu suyu idareli kullanmalıyız. Her şeyin bir sonu vardır değil mi? Bu su da bir gün biter fakat testinin içi görünmüyor. Ne zaman, zamanımızın biteceğini, öleceğimizi, bilmiyoruz. Bu çok güzel bir öğüt değil mi? Ne zaman öleceğini bilmemek...

Doktora gittin farz et ve doktor sana hasta olduğunu, iki ay ömrün kaldığını söylüyor. Ne yapardın? Tabii ki önce ağlardın, kendini yerden yere vururdun. Peki ya sonra? Ahireti kazanmaya çalışmaz mıydın? Ya da yapmadığın şeyleri yapmaya... "Pişman olmamak" için "her an ölecekmiş gibi" yaşamak daha doğru galiba..

Zeynep Alkan

***Siz hayattan sıkılmakla meşgulken, takvim yaprakları yavaş yavaş akmaya devam eder. Siz de sorumluluklarınızla beraber zamanın altında sıkışıp kalırsınız. El uzatan biri olmaz bazen. O anda tamamen yalnız başınasınızdır. İşte o zaman elinizi takvim yapraklarının arasından çıkarıp yardım istemektense ya da takvim yaprakları altından hayattan şikayet etmektense, sizi ezen ağırlıkları üstünüzden atın. Böylece sizi altında bırakan zaman ileride hayatınızdaki sorunları gidermeniz size yardımcı olacaktır.

M. Emir Altıntaş

***Zaman en kıymetli şeydir. Çünkü kimse aynı biçimde kullanmaz onu. Kimi bir taş misali çok iyi işler ve değerlendirir onu kimisi de olduğu gibi bırakır ve kömürleşmesine müsaade eder. Bu yüzden zamanı iyi işleyin çünkü onu işleyen kişilerde geçmişe dair bir pişmanlık bulunmaz.

Emrecan Şirin

***Bir çiçeğin ömrü kadar kısadır bir insanın ömrü. Yıllar gibi gelirken ömrün, bir bakmışsın teker teker dökülmüş takvim yaprakları. Uzun bir ömrüm var deyip cesaret edemeyip yapmadığımız şeyler hatırlatır bize zamanın kısa olduğunu. Uzun ama kısa. Hayatta en güvenmememiz gereken şeydir bence zaman. İki yüzlü gibidir. Beklediğimiz günü çabuk getirirken gelmesin diye dua ettiğimiz günü hızlı getirir. Şimdiye kadar dökülmüş olan takvim yapraklarına bakalım. Boyumuzu geçti. Bu yapraklar kadar ömrümüz geçti. Peki n'aptık biz bu sürede? Soruyor muyuz hiç?

Beyza Uğurlu

***Zaman hızlıca geçiyor. Günler ayları, aylar da yılları kovalıyor. Biz ise geçen günlerin altında esir kalmışız. Takvim yaprakları bitiyor ama biz işlerimizin yoğunluğundan, günlük hayatın stresinden geçen zamanın farkında değiliz. Bize verilen zamanı doğru kullanmıyoruz. Zamanın bir emanet olduğunu, süre dolduğunda alınacağını unutuyoruz. Kendimizi fazla kaptırıyoruz belki de. Sürekli bir yarış, sürekli meşguliyet... Zaman bu ya geçiyor, boyun kısalıyor, çok çabuk yoruluyorsun. İşte o zaman anlıyorsun gençliğin, gençlik yıllarının kıymetini. Zamanın ne çabuk geçtiğinden yakınıyorsun. Hani şu gençlik yıllarında kıymetini bilmediğin zamanın. Ama çok geç kaldın. Çünkü evin her odası yırtılmış takvim yaprakları ile dolu geçen yılları bir daha takvime asamazsın ayrıca her anın, her saniyenin ayrı bir güzelliği var. Sonuç olarak geç kalma 'carpe diem' (anı yaşa); anı yaşa ki takvim yapraklarının altında ezilen sen olma.

Yüstra Palamut

***Ah zaman, ne kadar da tehlikeli bir araç.

Eskiden zamanın geçmesini ister, büyümek isterdim ama artık zamanın ne kadar tehlikeli olduğunu anladım. İnsan aslında zamanla yıpranır ve ölür. İnsanın kaçamadığı 2 şey vardır: zaman ve ölüm. Zaten zaman da seni ölümüne götüren bir araçtır. Bu yüzden anı en doğru şekilde kullanmalı akıntıya doğru şekilde kapılmalı, oraya buraya çarpmamalıyız.

Kerem Güven

*** Takvim kopar, saat dön tik tak tik
Ömür dediğin gelip geçer durum kritik
Vaktin varken bitir işini ertelemek yok
Helekel musavvifun erteleyip helak olan çok
Hafifleyecek olan yükün daha da ağırlaşmasın
Ömür dediğin topal, bir de sağırlaşmasın

Bilal Aykanat

ALTI ÇİZİLİ SATIRLAR

Zehra Betül TAYFUR

Ashında birinin birini kandırması diye bir şey yok. İnanmayı fazla istemek diye bir şey var. Kaldırılmak zihinsel zaaf değil kişilik zaafı.

Kar ve İnci – Nihan KAYA

Sofiler haklı. Ama bu haklılık insan hayatını pek değiştirmiyor. Çünkü biz ömrün çok kısa olduğunu duyuyor, düşünüyor ama az sonra unutuyoruz. İnsanoğlu unutkan ve nankördür. Elindekinin kıymetini bilmez, kaybedince mızıldanır. Biz her zaman bu işi bir hatırlar, bir unuturuz. Sürekli hatırdaki tutmak velilere mahsus. Ölmeden ölenlere. Bizim gibi faniler hep unutacak ve yeniden hatırlayacak.

Babaların paltoları kokusuyla hatırlanır. Çünkü çocuk babaya koştu mu, paltosunun içine saklanır. Kimi tütün kokar, kimi yün. Benim babam hastane kokardı.

Huzursuz Bacak – Mustafa KUTLU

Bir kızın yarısını -bir yuva kurmak- garanti altına almanın yolu onun bugününün sınırlarını çizmekle mümkün olabilirdi en fazla...

Mücella – Nazan BEKİROĞLU

Aşk insanın sadece psikolojisini ve kimyasını değil, tarihini, müziğini, coğrafyasını, edebiyatını, fiziğini, beslenme çantasının içindekileri, hayat bilgisini de değiştiriyor.

İnsan olmak bir nar gibi üzüm, incir gibi zamanla olgunlaşarak varılan bir mertebedir.

Korkma Ben Varım – Murat MENTEŞ

Aşk ayrılığının bir azap olduğunu söylüyor sonra da azabın azb kökünden türediğini bunun da lezzet demek olduğunu söylüyordu. Demek ki aşkın azabında bir lezzet vardı ve dertleri zevk edinmeyince aşkın tadı çıkmıyordu.

Babil’de Ölüm İstanbul’da Aşk – İskender PALA

Fotoğrafçılar deklanşöre basmadan önce gülümseyin diyorlar gülümseyin ve örtün yaşadıklarınızı.

Posta Kutusundaki Mızıka – Ali URAL

Çıldırmak için hiç de uygun bir zaman değil. Güvenebileceğin arkadaşlarının yanında ve mümkünse gündüz vakti çıldırmalısın ki gerekli işlemler yapılabilirsin.

Hep Aynı Hikâye – Ömer Faruk DÖNMEZ

Bir yalana kendini inandırmak nasıl çıkmaz bir durum değil mi? Ölmeden önce uyanmak gerekiyor.

Eyvallah – Hikmet Anıl ÖZTEKİN

Teknoloji insanı güçlü kılıyormuş gibi gözüken ama aslında insanın acizliğini, nelere muhtaç olduğunu yüzüne vuran şeydir diye tanımlanamaz mı?

Yeniden Hayata Dokunmak – Halis KURALAY

Bazıları televizyon başında mayışıyor, bazıları İnternet başında uyuşuyor bazıları cep telefonu sayesinde değişiyor. Kendi gibi kalan var mı? Kur’an’ın ilk emri: OKU, var mı okuyan? Ey ham insan: Oku ve Yan!

Hamza – Ömer Faruk DÖNMEZ

Asaletle susan insanlar vardır. Siz cümlesini bitirmesini merakla beklersiniz, aşkla. Onlar susar. Bir rahlenin önünde oturmuş susan bir arif, ne müthiş bir resimdir, ancak ehli bilir. Onlar susar. Çünkü onların konuşması devrimdir. Susması devrimdir.

Dervişan – Ömer Faruk DÖNMEZ

Öyle anlar olur ki insan hiç umulmadık bir anda kendini suçlar. Yapamadıklarından, söyleyemediklerinden, akletmediğinden, görmediğinden, inandığından, körü körüne bağlananları görüp de çığlık çığlığa bağırmadığından.

Kara Güneş Bir 15 Temmuz Romanı –Bahadır YENİŞEHİRLİOĞLU

Bütün harflerimle sadece sussam, beni duyabilir misiniz? Bunca gürültünün içerisinde, güçlü, kaba, ses olmuş bütün harflerin arasında bu sesi, bu sessizliği duyabilir misiniz? Ben sizi anlıyorum. Peki ya siz? Duyuyor mu, yoksa siz de anlıyor musunuz?

Sevgili Yalnızlığım – Mehmet DEVECİ

Benim anlayışına göre her fert başucuna “suçlu benim, herkes suçsuz!” levhasını asmalıdır ama kendisi dururken başka kimse bu levhayı aramamalıdır. Yoksa kendi levhasını düşürmüş, tepelemiş olur.

Can taşıyan, yüreği atan her yaratığa acıyın! Ağzından kemiğini çaldiran köpeğe, her parçası ayrı ayrı kıvranan solucana, tabanı yanan çakala... Hepsinin üstünde insana; buruş buruş beyni, alnı ve çenesi gözyaşı dökken insana acıyın!

Reis Bey – Necip Fazıl KISAKÜREK

ZAMANIN SARKACINA TUTUNMUŞ BİR KONU: TÜRKİYE'DE DARBELER, TÜRKİYE TARİHİNDE DESTANLAR VE 15 TEMMUZ DESTANI

EĞER
Ebranur DOĞAN

Eğer yaşıyorsam bana dünyada huzurun ve barışın yayıldığını söyle.
Bana çocukların artık bomba parçalarıyla değil oyuncaklarıyla oynadıklarını söyle.
Bana söyle,
Gülümsemeleriyle sıcak olan evde huzurlu olduklarını söyle.

...

Eğer yaşıyorsam bana herkesin eşit olduğunu söyle.

Zengin fakiri / Güzelin çirkini

Yargılamadığını söyle.

Herkesin birbirine insan gibi davrandığını söyle.

Dinin, ırkın, cinsiyetin de önemli olmadığını söyle.

Bunu duymak istiyorum.

Eğer yaşıyorsam bana bombaların patlamadığı bir Türkiye'de yaşadığımı söyle.

Huzur içinde,

Birlik içinde,

Vatanı için yaşayan insanlar olduğunu söyle.

Bu vatanı isteseler de alamayacaklarını,

Bu vatanın tarihinde kahraman yiğitlerin, komutanların, askerlerin, ninelerin, çocukların

Nasıl vatanı vermediklerini söyle.

Aynı 15 Temmuz'daki milletimizin birliği gibi.

Ve eğer,

Eğer yaşıyorsam bana bu dünyada nasıl yaşandığını öğret.

TÜRKİYE DARBELER TARİHİ

27 Mayıs 1960 Darbesi

Türkiye tarihinde yaşanan ilk askeri darbe olarak bilinmektedir, “27 Mayıs Askeri Müdahalesi” olarak ya da “27 Mayıs İhtilali” olarak da pek çok kesim tarafından bilinmektedir. Bu eylem yani 27 Mayıs İhtilali emir komuta zinciri içinde yapılmamıştır. 37 subayın gerçekleştirdiği bir eylemdir, bu olay daha sonra genç subaylar ihtilali olarak da anılacaktır.

27 Mayıs 1960 gecesi müdahale patlak verdi, ilk önce ordudaki komuta kademesi ele geçirilmiş ardından cumhurbaşkanı ve siyasi liderler tutuklanmıştı.

1980 Askeri Darbesi

1971 muhtırası tam olarak amacına ulaşamamıştı. Ülkedeki terör, anarşi ve milli güvenliği tehdit eden unsurların önüne geçilememişti. 1972 yılında başta Deniz Gezmiş, Mahir Çayan gibi birtakım gençlerin, idamı üzerine olaylar daha da alevlenmiş, silahlı çatışmalar artmıştı. Artık ülkede neredeyse her gün bir bomba patlıyor, bir kahve taranıyordu. Sağ ve sol görüşlü gençler üniversitelerde birbirlerine saldırıyordu.

1979 yılına gelindiğinde darbenin ayak sesleri kendini göstermeye başlamıştı. 19 Temmuz 1980 tarihinde Nihat Erim’in suikasta uğraması da olayların patlak verdiği bir dönüm noktasıydı. Sonuç itibarıyla 12 Eylül 1980 gecesinde, düzenli bir biçimde Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından devlet yönetimine el koyuldu. İhtilal bildirgesi sabaha karşı Genelkurmay Başkanı Kenan Evren tarafından televizyonlardan bizzat duyuruldu. 1961 anayasası uygulamadan kaldırıldı ve bütün siyasi partiler kapatıldı. 1982 yılında Türkiye Cumhuriyeti tarihini değiştirecek yeni bir anayasa tasarlandı.

28 Şubat 1997 Süreci

Post modern darbe olarak da anılan 28 Şubat süreci, “gericilikle(!)” mücadeleye sahne olmuş, başörtüsü yasaklanmış, pek çok öğrenci ve kamu personeli başörtülü oldukları gerekçesiyle devlet kurumlarından uzaklaştırılmıştır. “İrticayla Mücadele Eylem Planı” ile anılan bu süreçte verilen kararların ve yaptırımların uygulanıp uygulanmadığını denetlemek için Çevik Bir öncülüğünde Batı Çalışma Grubu kurulmuş, 28 Şubat sürecinin yargılamaları için daha sonra Ergenekon davaları süreci başlamıştır.

27 Nisan 2007 e-Muhtırası

27 Nisan 2007 tarihinde, saat 23.20’de Genelkurmay Başkanlığı tarafından yapılan basın açıklaması ile Türkiye Cumhuriyeti devletinin, başta laiklik olmak üzere, temel değerlerinin aşındırılmakta olduğu belirtilmiştir. Kamuoyunda hâkim olan görüş, basın açıklamasının bir muhtıra mahiyetinde olduğu yönündedir ve internet aracılığıyla yapıldığı için açıklamaya “e-muhtıra” adı verilmiştir.

15 Temmuz 2016 Darbe Girişimi

Darbe girişimi İstanbul Boğaziçi Köprüsü’nde saat akşam 22.00 sularında bir grup askerin körürü trafiğini kapatması ve aynı zamanda eşzamanlı olarak Ankara ve İstanbul’da önemli birtakım idare merkezlerini bombalaması, Genelkurmay Başkanı’nı rehin alması gibi olaylar ile patlak verdi.

Olayların ardından Başbakan, Cumhurbaşkanı gibi siyasi liderler halkı darbe girişimine karşı direnmeye, sokağa çıkmaya davet etti, nitekim halk çoktan sokaklara inmiş “Türkiye Suriye Olmayacak” şeklinde sloganlar atmaktaydı. Hâl böyle olunca darbe girişimi kısa zaman içinde vatandaşların kendilerini tankların önüne siper etmesi ile önlendi ve bastırıldı.

Bu olaylar sırasında pek çok sivil vatandaş yaşamını yitirdi (248 kişi). Olayın ardından kamu kurumlarında pek çok çalışanın darbe yapmakla ilişkili olmasından dolayı görevlerine son verildi.

21.yy' da yaşanan bu olay gençlerimiz başta olmak üzere tüm Türkiye halkını harekete geçirmiştir. Derya Öncü Anadolu Lisesi olarak da gençlerimizin yazmış oldukları çeşitli türlerde yazılarla o geceyi anmış olalım:

GÜNEŞ BANA DOĞMAYACAKMIŞ MEĞER

Sakin bir akşamdı ta ki televizyondaki o haberi izleyene kadar. Şöyle yazıyordu: Boğaziçi köprüsü kapatıldı. Bu da neydi! İlk önce bomba zannedip evden çıkmamamız gerektiğine kanaat getirdim, başka ne olabilirdi ki? Daha sonra bunun haince planlanmış bir darbe girişimi olduğunu anlayınca Kısıklı'ya koştum. Cumhurbaşkanlığının önündeki meydana. İşte hikâyem burada başlıyor. Oraya girdiğim andaki sala sesleri 'Allahu Ekber' nidaları tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Kim yapabilirdi ki bunu? Birden anons sesi duyuldu : "Tanklar Kısıklı'ya girmeye çalışıyor, aşağıdan geliyorlar, yolu kapatın" ve herkes oraya doğru koşmaya başladı. Tankların girmesine asla izin vermeyecektik.

Daha sonra hiç kesilmeyen, oradaki birlik beraberliği sağlayan sala seslerine köprüden gelen korkunç silah sesleri eklendi. Bir anda tepemizden alçak uçuş yapan uçaklar...

Şehit olacağımı bu anda hissetmiştim. Ama olmadı. Köprüden gelen silah seslerinin artışıyla köprüye gittim. İşte burası mektubumun ve hikâyemin bittiği yer. Ama endişelenmeyin şehitlik güzel bir şey ve en güzeli Efendimiz (s.a.v.) in yanında olmak... Hakkınızı helal edin.

Zehra Nur DURUKAN

PIŞİLER YANDI

Ağabeyimin bu kapıdan girmesine o kadar az kaldı ki! Kapıyı yeni yağladık, açılıp kapanırken gıcırdamıyor artık. Zaten benim de ses falan duymaya ihtiyacım yok. Biz birbirimize hayalet iplerle bağlıyız, ben onun gelişini hissederim. Annem saatlerdir mutfakta. Etraf mis gibi pişi kokuyor. Abimin en sevdiği... Mis gibi dememden anlaşılmıştır ki benim de favorim. Belki erken gelir ümidiyle iki saattir pencerenin girintisine oturmuş kapıyı gözlüyorum. Komşumuzun horozu Zahit'in ötüşü bile müzik gibi geliyor bugün kulağıma. Yapraklar onun evden ayrıldığı günkü renge dönmüş; koyu kahverengi ile sarı arasında bugün gördüğüm her şey gibi hatırlayacağım bir ton. Komşumuz Latife Hanım bile ilk defa sağ tarafından kalkmış. Onun bahçesine uzanan incir ağacımızın dalları hakkında henüz en ufak bir laf işitmedim. Derken annemin çığlığı mahalledeki -bence bugüne özel olan- sessizliği bozdu.

Oysaki bu kapıdan girmesine çok az kalmıştı. Bir anda ne mi oldu? Büyü bozuldu.

Annem pişileri yaktı.

Komşumuzun çocuğu sapanla Zahit'in kanadını kırdı.

Ağacımızdaki tüm yapraklar döküldü.

Latife Hanım yine söylenmeye başladı.

Hayalim gerçekleşmedi. Peki, beni üzen bu muydu? Hayır. Beni üzen asıl şey hayalimin asla gerçekleşemeyecek olmasıydı.

Bunu söyleyen ben değilim. Bunu söyleyen ağabeyimin şehadet haberini bize ulaştıran komutan, titreyen sesiyle söylediği birkaç cümle, ama asıl o son cümle: "Başımız sağ olsun."

İnsan bir günde değişebilir mi? Değişiyor işte.

Bundan gayrı her gün gözlerimin yaş günü...

Selen ERGÜL

GÜNEŞ GÖREN PENCERE

Bir gecede olup bir gecede biten darbe, diyebilirim 15 Temmuz gecesi için. Herkesi kendi halinde duyarsız ve bencil sanırken bizi uyandıran ve millet olduğumuzu, bir olduğumuzu anladığımız günler.

Kardeşi düşman olarak gördüğümüz; anlamakta, sindirmekte zorluk çektiğimiz o kötü günler olmasaydı iyi günlerin kıymetini bilemezdik. Yokluğunu yaşamadan varlığın kıymetini göremedik. Bir de hangi pencereden gördüğün de önemli. Herkes görür, önemli olan güneşi gören pencereden bakmak. Görmek de yetmez, o sorunu anlayıp çözüm üretmek lazımdır. 15 Temmuz şehitleri de güneşi görmemiz gereken bir penceredir bize aslında.

Çözüm üretmeye kalkışanlar, milletimizi korumaya alışanlar, meydana çıkan insanlar olmasaydı şu an denizi görüp gözlerimizi kapatıp hayal kuramazdım.

Elif Saare AVŞAR

AZİZ ŞEHİDİM ve KAHRAMAN GAZİM

15 Temmuz Gecesi'nin unutulmaz kahramanları,

O karanlık gecenin aydınlığa kavuştuğu sabahta bizler fark ettik. Fark ettik ki bu milletin ne büyük felaketten döndüğünü. Fark ettik ki, geceyi sabaha kavuşturan yıldızlar gibi her biriniz aslında gökyüzünde bir yerlere doğru yolculuğa çıkmışsınız. Güneş'in doğup günün ağarmasıyla sizi sonsuzluğa uğurladığımızı fark ettik. Fark ettik ki, kendinizi yüce Türk Milleti için feda etmişsiniz. Kuşlar cıvıldaşarak, ezanlar okunarak, gecenin fecrinden aydınlığa kavuştuğunu sizin sayenizde fark ettik.

Fark ettik ki 248 can bu vatanın direnişinde isimsiz kahraman olmuşlar. 248 can... Analar, babalar, oğullar yiğitler... Her meslekten her meşrepten nice nice insanlar... Kendilerini düşünmeden bu vatana canlarını feda etmişler. Başka bir deyişle onurlu ve dik duruşlarıyla tarih yazdılar onlar. Bizler oturduğumuz bu sıralarda, geçtiğimiz yollarda, oynadığımız parkta, gittiğimiz okulda sizlerin isimlerini yaşıyor ve yaşıyoruz.

Ey bu milletin aziz kahramanları! Yerinizde rahat uyuyun.

Bizler 15 Temmuz Gecesi'ni ve tabii ki siz aziz kahramanları unutmuyor, unutturmuyoruz.

Bu vatan var oldukça sizlerin isimleri de var olacak.

İbrahim Kaan AKYAR

SİLAHTAN BİLE ÜSTÜN YÜREKLER

Ben hayatımda böyle kalabalık görmemiştim. Adeta bütün Erzurum halkı yollara dökülmüştü. Her çeşit insan Aziziye tabyasını düşmanların elinden kurtarmak için var gücüyle koşuyordu, ben de çırpınıyor onlara ayak uydurmaya çalışıyordum. Peki, biz neleri göze almıştık? Ne için bu kadar çabalıyorduk? Aklımızdan neler geçiyordu? Ne içindi bu kadar çırpınış, kim içindi bu kadar emek? Bütün bu soruların cevabı ise bir cümleydi, biz vatanı ayakta tutmak için çabalıyor ve bütün her şeyimizi, sevdiklerimizi hatta aklımızı bile arkada bırakarak sadece kalbimizin ateşiyle koşuyorduk.

Bu vakitlerde kalbimiz sadece Erzurum'u kurtarma ateşiyle atıyordu biz de kalbimizin sesini dinliyorduk. Bilerek ölüme yürüyor, kendimizi kurşunlara siper etmeye hazırlanıyorduk. Benim içimde patlayan duyguları buradan kadın, erkek, genç, yaşlı hepimizin yaşadığını hissedebiliyordum. Ben nasıl kundaktaki bebeğimi ve küçük oğlumu bırakıp düşmanın hızını bir nebze azaltmak için kendimi dışarı attıysam buradaki herkesin torununu, çoluğunu çocuğunu, ailesini belki hasta döşğinde yatan kocasını, evde bekleyen gözü yaşlı eşini bırakıp geldiğini biliyorum.

Ben bu şanlı kahramanlıkları düşünürken taramalı tüfek sesleriyle ırkiliyorum. Düşman askerleri insanı bir kerede yere seren koskocaman siyah mermilerini hiç acımadan yurdu-mun insanının üzerine boşaltıyorlar. Bu şanlı yürüyüşe en önde katılanlar oracıkta can veriyorlar. Bizler ise daha da şahlıyoruz; tırpan, sopa, balta, taş ne bulduysak düşmanın üzerine yürüyoruz. Onların kocaman siyah mermileri bizim daha güçlü yüreğimize karşı koyamıyorlar. Tırpanlı, sopalı bir avuç Erzurumlu düşman askerlerini yenilgiye uğrattıyor.

Çok şehit veriyoruz, büyük bir kısmımız yaralanıyor ama Erzurum'u vermiyoruz. Ben hastalara yardım ediyor onlara şifa vermeye çalışıyorum. Nene Hatun'un yani benim yaralı olup olmadığım önemli değil çünkü bu vatan uğruna yaralı olsa bile savaşmaya devam edecek ve kendini feda edecek insanlar olmazsa böğrümüz tam derin yerinden parçalanır ve bir daha asla toparlanamayız.

Biz bu yola başımızı, gönlümüzü, kalbimizi ve tüm her şeyimizi koyduk ancak bu şekilde vatanımızı koruyabildik. Ey yeni nesil size sesleniyorum günlünüz yana yana vatan uğruna bazı şeyleri ardınızda bırakmazsanız bu toprakları nasıl koruyacaksınız? Size Nene Hatun'unuz olarak tavsiyem bu vatanın bir parça toprağından bile vazgeçmeyin, vazgeçmeyin ki Türk milleti yaşasın, şanımızı koruyabilsin, adımızı sildirmesin.

Zeynep DİLBAZ

15 Temmuz gecesi yaşananlar ve Türkiye halkının üstün mücadelesi bir destan niteliği oluşturmuştur. 15 Temmuz Destanı bir kahramanlık göstergesidir. Türkiye tarihinde nice destanlar tarihin tozlu sayfalarında yerini kadim bilgilere bırakmıştır. Şimdi onları hatırlayalım. İslamiyet'ten önce ve İslamiyet'in kabulü ile Türk milletinin zaman sarkacına asılı kalmış nice destanları vardır:

Sakalar dönemine âit Alp Er Tunga ve Şu olmak üzere iki destan tesbit edilmiştir. Alp Er Tunga, M.Ö. VII. yüzyılda yaşamış kahraman ve çok sevilen bir Saka hükümdarıdır. Şu destanı M.Ö. 330-327 yıllarındaki olaylarla bağlantılıdır. Oğuz Kağan Destanı M.Ö. 209-174 tarihleri arasında hükümdarlık yapmış olan Hun hükümdarı Mete'nin hayatı etrafında şekillenmiştir. Kırgız Türkleri arasında doğan Manas Destanı Kazak-Kırgız Türk kültür dairesi içinde bugün de bütün canlılığı ile yaşamaktadır

Şimdi ise öğrencilerin kendi dünyalarında oluşturduğu destanlara bakalım:

AMOURA

Sevgi Beyza OĞUZ

Gök gürüldedi gürüldeyebildiğince, şimşekler çaktı, yıldırımlar düştü, yağmuru kova kova indirdi yeryüzüne Tanrı, ağladı bebekler, korktu çocuklar; insanların barındığı evler hasar gördü, yerle bir oldu bu selden. Dur durak bilmiyordu yağmur, fırtına. Günlerce devam etti bu felaket. Ta ki o gelene kadar... O ki hem çok güzel hem çok asi ve korkusuz...

İsmi Amoura'dır onun. Hayal edemeyeceğiniz kadar güzeldir yüzü, ışık saçır etrafa. Bu eşsiz güzelliği Tanrı'nın hediyesidir ona. Hiçbir ülkenin mitolojisinde yer almaz çünkü kendini bir yere ait hissetmemiştir. Amoura hep kaçmıştır insanlardan. Saklar kendini: İsterse okyanuslara dalar ve sulara yaşar; isterse kanatlanır gökyüzüne uçar. Ancak yeryüzünde, karalarda, yaşayamaz Amoura.

Gelelim bu günlerce süren felakete.

Bu felaketin tek nedeni insanların geldiği konumdur yeryüzünde; kendilerini çok önemli sanmalarındır, bencillikleridir, kabalıklarındır, sadece kendilerini düşünmeleri, kendilerini fazlaca beğenmeleri, yok etmeye ve tüketmeye çok meraklı olmalarındır. Sonu yokmuş gibi tüketir insanoğlu... Hem kendini hem doğayı sonu yokmuşçasına yaşar ve baktı ki tükenmeye başladı doğanın kaynakları, işte o zaman isyan eder, unuttur kendi suçunu.

Tanrı defalarca affetmiştir insanoğlunu ama artık bir ders vermenin zamanı gelmiştir. İşte, bu felaket böyle baş gösterir. "Madem su kaynaklarını tükettiniz, alın size bolca su!" der Tanrı, kızar. Kızdıkça daha çok yağdırır yağmuru ve insanlar anlamadıkça daha da şiddetlendirir. En sonunda dünyada tek tük kalan akıllı insanlardan bir adam başlar Tanrı'yla iletişim kurmanın yollarını aramaya...

Günlerce süren aramanın ardından Amoura'nın ismini bulur. Amoura o sıralar okyanusların en derinliklerindeki evinde yaşadığı için haberi olmamıştır felaketten ancak adamın ismini andığını ve kendisine ihtiyaç olduğunu anlayınca çıkar derin sulardan. Karaya ayak basamadığı için kanatlarıyla uçarak gider adamın yanına. Açıklama yapılmasına gerek kalmadan anlar olan biteni. İnsanlara durumu Tanrı'ya anlatacağını ve eskisi gibi mutlu günlerin geri geleceğine söz verir Amoura. Ve bu fırtınaya rağmen zorlanarak göğün en yüksek katına, Tanrı'nın yanına gider. Tanrı "Tamam" der. "Keseceğim bu fırtınayı ve o an kesilecek yağmur; gökkuşağı çıkacak, güneş geri gelecek." Amoura teşekkür eder ve insanların bir araya toplandığı alanlardan birine giderek açıklar her şeyi: İnsanların müsrifliğini, bencilliklerini... İnsanlar anlar hatalarını ve özür dilerler Tanrı'dan. Her şey eski haline döner. Ve Amoura, birilerine faydası dokunabildiği için mutlu bir şekilde yaşar gider okyanusun en derinliklerinde....

KENE ADAM

Hasan AKYILDIZ

1721'de, İngiltere'nin Afrika'yı sömürdüğü dönemlerde, Afrika'da ortaya çıkan "Kırım Kongo hastalığı" nedeni ile Afrika'daki yerliler ölmeye başladılar. İngiliz askerleri korkmuş ve köylerden uzakta durmaya başlamışlardı. Bunun üzerine İngiliz komutanı, ülkesinden profesörler çağırdı ve ölümlerin nedenini araştırmaya başladılar. Afrika'daki bir profesör ölü birinin bacağına yapışmış bir böcek buldu. Hemen İngiltere'deki laboratuvara yollandı. Yoğun araştırmalar sonucu birçok ölüme sebep olan bu böceğe kene adı verildi ve panzehri üretilmeye başlandı. Bu süre içerisinde İngiltere'ye dönen askerler ile Kırım Kongo kanamalı virüsü İngiltere içerisinde de yayılmış ve İngiltere'de de ölümlere neden olmuştu. Bu ölümler üzerine İngilizler büyük bir çıkartma yapıp Afrika'yı yok etme planları yapmaya başladılar.

Keneyi bulan profesör bu plana karşıydı ve farklı bir çözüm bulmak için kendini bir hafta eve kapattı. En sonunda çözümü bulmuştu ancak yaptığı planda İngiliz ordusu büyük zaiyata uğrayacaktı. Bir kıtanın yok olmasındansa on bin kişinin ölmesine razı olan profesör özel bir kıyafet icat etti. Bu kıyafet, dokunduğu herkese virüsü bulaştırıyor ve bir dakika içerisinde öldürüyordu. Profesör Afrika'ya gidip bu kıyafeti Muhammed adında 19 yaşında bir gence verdi ve ülkeyi hemen terk etti. Muhammed ile verdiği kıyafetin kulaklığından iletişim kuruyordu.

İngiltere, çıkartma gününü belirlemişti: 27 Temmuz 1721. Profesör, haberi alır almaz hemen Muhammed'e iletti. Savaş günü gelmişti. Muhammed, kıyafetini giydi. İngiliz askerleri köylere doğru ilerliyordu. Karşılarına çıkan ilk köye saldırdılar ancak askerler bir bir ölüyorlardı. Kene adam, Muhammed, iş başındaydı. İngiliz ordusu bir köyü yok ettiğinde ordunun yarısı ölmüştü. İngiliz askerleri yavaş yavaş azalıyordu ancak durmuyorlardı. Muhammed orduyla tek başına başa çıkamayacağını anlayınca kıyafetinin bir özelliği olan "kene çağır" ile askerlerin üstüne binlerce keneyi saldı. Yaklaşık üç saat süren savaşın ardından Muhammed savaşı kazanmıştı. Muhammed, kenelerle işi bitince onları denize atarak öldürdü. Bu şekilde Afrika'da bulunan tüm keneler de yok oldu. Muhammed, profesöre teşekkür etmek için İngiltere'ye gittiğinde profesörün Kırım Kongo hastalığından öldüğünü öğrendi. Bir kıtanın yok olmasındansa on bin bir kişi ölmüştü. Ve o bir kişiye tüm kıta teşekkür etse yine yetmezdi...

DAPNE ve HONROS

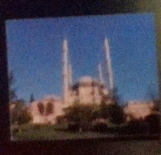
Derya AYAKSIZ

Uygur ülkesinde iki tane Tanrı varmış. Ülkede olan doğa olaylarını ve afetleri düzenleyen Tanrı Dapne ve insanları kötü yöneten Honos çok iyi dostlarmış. Halkın birçoğu bu yüzden Honos'u fazla sevmiyormuş. Bu iki Tanrı'nın dost olmasından rahatsız olan halk aralarından bir sözcü seçmişler ve bu sözcü Dapne ile konuşmaya gitmiş. "Senin Honos gibi kötü biriyle arkadaş olman bizi rahatsız ediyor. O, bizi kötülüğe sürüklüyor. Lütfen bize yardım et ve bizim tek öncümüz ol." demiş. Dapne ise onlardan biraz süre istemiş ve düşündükten sonra sözcüyü yanına çağırarak "Tamam, sizin yanınızdayım." demiş. Grup sözcüsü bu duruma çok sevinmiş. Dapne bundan sonra iyi insanların öncüsü olduğunu bildirmek için halka bir yemek daveti vermiş ve bu davete Honos'u da çağırmış. Dapne, iyilerin öncüsü olduğunu açıkladıktan sonra Honos çok sinirlenmiş ve daveti terk etmiş. Çünkü dostu Dapne'nin onu aldattığını düşünmüş. Aslında Dapne iyi tarafa geçerken Honos'a da "Ben senin gibi kötülük yapan biriyle dost olmaktan yoruldum. Bu tarafta kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünüyorum. Seni de iyiliğe davet ediyorum." demiş. Fakat Honos, bu teklifi kabul etmemiş ve Dapne'den hırsını almak için bir savaş başlatmış. Honos'un ordusu daha güçlü ve mühimmatlı olsa da Dapne'nin ordusu bu savaşı yenebileceklerini düşünüyormuş. Ülkelerinde bir iç savaş ortaya çıkmış. Savaş esnasında Dapne'nin aklına bir fikir gelmiş: Güçleri ile bir deprem oluşturmak. Fakat tek sorun iyilerin nasıl kurtulacağını bilmemesiymiş. Bu sırada Honos yaptığı yanlışların farkına varmış ama Dapne depremi çoktan başlatmış. Kötü insanlar deprem harabelerinin altında kalarak ölmüş ve iyi insanları da Honos'un gönderdiği, bulutların arasından çıkan ejderha kurtarmış. Honos, artık iyi bir Tanrı olmuş. Dapne ile beraber ülkelerini mutlu mesut yönetmişler.

ŞEHİRLERİN İNŞÂSI

NESİLLERİN İHYÂSI

İLE MÜMKÜNDÜR

ŞEHİRLERİN ŞİİRLERİ, ŞİİRLERİN ŞAİRLERİ

Yağız Sirac YAZGAN

Dil mermi ise şiir silahtır. İşte şiir bu yüzden önemlidir. Eğer bir şairseniz sözlerinizi, şiirinizin içine saklayabilirsiniz; gökyüzü derken yerin altını anlatabilirsiniz. Bazen de bir şiir okursunuz ama okursunuz sadece. Kavrıyamazsınız manasını. Mehmet Akif'in de dediği gibi 'kaydında olmazsın mananın'. Şiir böyle bir 'şeydir'. Her gün farklı anlamlar çıkarılabilir, her gün hiçbir şey anlayamayabilir ya da her gün anladığını sanabilirsin. Güzellik de tam olarak burada, şiiri okuyan için tek bir cevap olmamasında.

İlahi kitaplar neden ahenkli bir şekilde gidiyor? Daha kolay ezberlensin, daha kolay okunsun diye mi? Tabii bunlar da olabilir sebebi fakat bir edebi hava katmıyor mu, dikkat çekmiyor mu? Şiir öyledir ki zamanında ilahi sözler şiirlere benzetilerek inmiştir yeryüzüne.

Ayrıca şiirler öyle ağacın altında otururken elmanın kafana düşmesiyle de yazılmaz. Mecnunsundur, aşkını kaybedersin, bir şiir yazarısın; savaşlar görürsün, ölen çocukları, zalimlerin yüzüne tükürmek istediğin gibi, kâğıda kalem ile tükürürsün, şehirler bombalanır, kimyasal gazlar atılır, bombalar patlar, bombaları dindirmek istediğin gibi içindeki acıyı kâğıtta dindirirsin.

Okulumuzda geçen sene düzenlenen şiir dinletisinde savaş anlatılmıştı, savaşın insanları nasıl parçaladığı -hani ruhsal olarak demiyorum gerçekten parçaladığı- "anne, acaba bizim için küçük mermiler kullanılır mı?" diyen çocuklar anlatıldı. Amaç farkındalıktı. 27 Nisan Perşembe günü gerçekleştirilen şiir dinletisinde ise şu an, şu dakikalarda bombalanan, kirli işler uğruna bölünen, çocukların çocuk olmadığı, yetişkinlerin canlı olmadığı, acı çeken İslam şehirlerinin yanında diğer İslam medeniyetleri, Türk coğrafyası, İstanbul, Bursa, Anadolu, büyük şehirler anlatıldı.

"Şehirlerin inşası, nesillerin ihyası ile mümkündür" sloganıyla şiirin nesli yetiştirmede, geliştirmede önemine vurgu yapılması çok anlamlıydı. Şiirlerin seçiminde şehirleri sadece tanıtan değil, şehirlerin ruhunu yansıtan şiirlerin belirlenmeye çalışıldığı hemen dikkati çekiyordu. Bir şehri yazmak, bir şehir üzerine yazılmış şiirleri yorumlamak zordur. Şehri yazmak veya şehir üzerine yazılan şiirleri yorumlamak için sadece bilgi yetmez, onu yaşamak gerekir. Bir şehri yaşamadan, geçmişle bağ kurmadan tanıyamazsınız. Tanıyamadan anlatamaz, yorumlayamazsınız. Bu kadar zor bir konuda öğrencilerin performansları göz doldurucuydu. Tabi ki heyecanlanan, heyecanını belli eden öğrenciler de vardı ama lise yıllarında gerçekleştirilen sahne aktivitelerinin amacı da bu heyecanın, korkunun yenilmesi değil mi zaten?

Birinci bölümde İslam coğrafyasında kendine yer edinen, İslam kültürü açısından çok önemli olan şehirler ve tüm İslam coğrafyasını yaşadığı acılarla yasa boğan şehirler anlatıldı. İslamî duygularımızı yeşerten, İslam ülkesi olduğumuzu hatırlatan bir bölümdü. İslam olduğumuz için ötekileştirildiğimize, ezilmeye, itilmeye çalışıldığımıza vurgu yapıldı.

İkinci bölümde Anadolu coğrafyasında kültürü, birikimiyle hem İslam hem de Türk coğrafyasına yön vermiş büyük şehirler anlatıldı. Bu şehirler anlatılırken hazırlanan videolardan ne kadar güzel bir coğrafyada yaşadığımızı tekrar gördük, bu şehirleri görme arzusunu içimizde hissettik. Bir şiirin saz eşliğinde okunması dinletiyeye ayrı bir güzellik kattı. Bu şekilde canlı müzik eşliğinde okunan şiirlerin sayısının artırılmasının dinletilerin canlılığını artıracak olduğunu düşünüyorum.